

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัย
ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ศิริภักดี แสงอุษามาต

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

กุมภาพันธ์ 2546

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เพื่อประโยชน์ในการพัฒนางาน หน่วยงาน และองค์กรต่อไป ผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วันชัย ศิริชนะ อธิการบดีมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ที่เล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ในการศึกษาหาข้อมูล ตลอดจนให้แนวทางในการดำเนินการวิจัย ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของความสำเร็จของงานวิจัยฉบับนี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. เทอด เทศประทีป รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ และวิจัย มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อชี้แนะอย่างดียิ่ง

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปรีตนา ประทีปะเสน รองอธิการบดีฝ่ายปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำอย่างดียิ่ง ตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนสำเร็จลุล่วง

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อรรถพล คุณพันธ์ ผู้อำนวยการสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้ข้อชี้แนะด้านสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ ภู่วิภาดาบรรณ รองคณบดีฝ่ายวางแผน และวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คุณวันเพ็ญ บุญยืน ผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คุณสมศรี สุทธสุภา หัวหน้างานหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่กรุณาตลอดเวลาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะอย่างดียิ่ง

ขอบคุณเจ้าหน้าที่บริหารงานหอพัก มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอบคุณผู้ที่คอยให้คำปรึกษา รับฟังปัญหา ให้กำลังใจในยามที่ข้าพเจ้าท้อแท้ และชื่นชมยินดีในยามที่ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ

ขอบคุณน้อง ๆ ส่วนพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ที่รับทราบรับฟังการดำเนินการวิจัย และคอยให้กำลังใจเสมอมา

ขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการวิจัย อันเป็นผลให้เกิดความสำเร็จลุล่วงด้วยความราบรื่น

ท้ายสุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณ เตี่ยและแม่ ชัยเรือง-อัมพร แสงอุษามาศ ผู้ที่ให้กำเนิดข้าพเจ้า และส่งเสริม สนับสนุนให้ข้าพเจ้าได้รับแต่สิ่งที่ดีเสมอมา

คุณค่าและความดีงามอันพึงมีจากการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ศิริภักดิ์ แสงอุษามาศ

ชื่อเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา
มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ชื่อผู้เขียน นางสาวศิริภักดิ์ แสงอุษามาศ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของ นักศึกษา
ที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้าน
สังคม เศรษฐกิจ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น และพื้นฐานครอบครัวของนักศึกษา กับระดับความสามารถ
ในการปรับตัวของนักศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยแม่ฟ้า
หลวง

ปีการศึกษา 2545 และพักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จำนวน 758
คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พัก
อาศัยในหอพักนักศึกษา ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาส่วนตัวของมูนีย์ (Mooney Problem
Check Lists) ประกอบด้วย ข้อคำถาม 100 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความ
สัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความ
สัมพันธ์กับเพื่อน และแบบวัดความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์
ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า สหสัมพันธ์ของ
เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาในระดับมากที่สุด คือ ด้านความ
สัมพันธ์กับมารดา
2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์
กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับ
เพื่อน อยู่ในระดับต่ำ ถึงค่อนข้างต่ำมาก
3. นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการปรับตัวอยู่ในระดับน้อย

Research Title : The factors that influence the adaptabilities of the students living with the Mae Fah Luang university dormitories

Researcher : Miss Siriphak Saeng-usamat

Abatract

The objectives of the reseach aimed to study, the factors that influences, the adaptabilities of the student who living in the Mae Fah Luang university dormitories in the term of social aspects, economy aspects, the relation among friends, the background of the family as well as the ability to the adaptation to the other students.

The populations of Mae Fah Luang University were selected in the study with the number of 758 students. The method of gathering the information by using the Mooney Problem Check Lists ,1989 , consisted of 100 items divided in to 5 caterlogaries as fallow : physical condition, The relation with father, The relation with mother, The relation with instructors, the relation among friends and the pattern to measure the adaptabilities of the students. The statistical analysis using in the calculation of the data were frequency, percentage, mean, standard deviation and the Pearson Product Moment Correlation Coefficient

The conclusion of the studied were as follow :

1. The most importance factor, that influence the adaptabilities of the student were the relation with mother.
2. The correlation among the 5 factors were proof to be low to very low.
3. Most of the student showed a tendency to a low adaptabilities.

สารบัญ

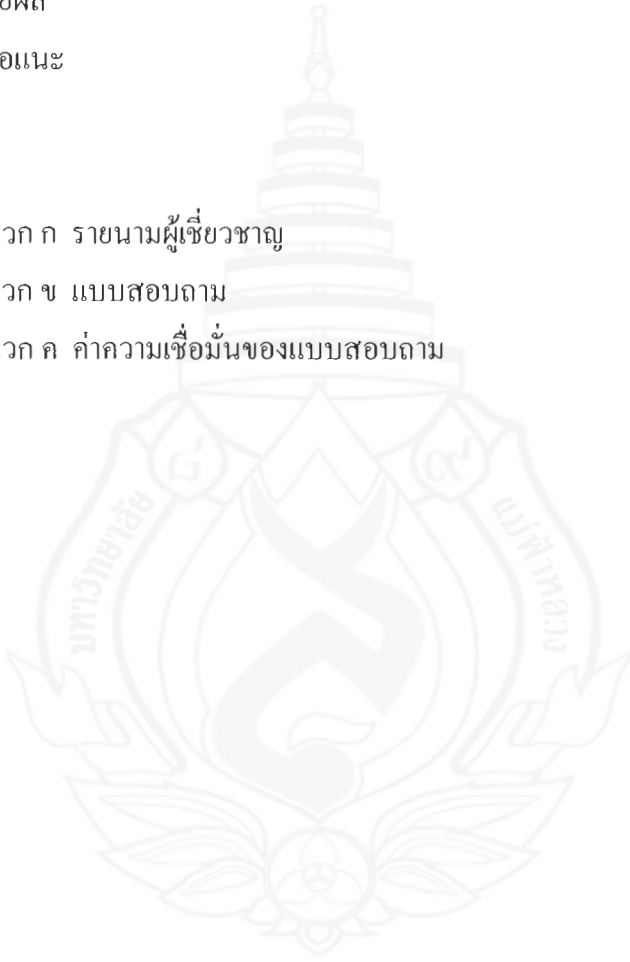
หน้า

กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ค
สารบัญตาราง	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
ความเป็นมาของหอพักนักศึกษา	5
ความเป็นมาของหอพักนักเรียน นักศึกษา ในประเทศไทย	6
วัตถุประสงค์การจัดตั้งหอพักนักศึกษา	7
ประเภทของหอพักนักศึกษา	9
การจัดหอพักตามแนวคิดศูนย์ศึกษาและอาศัย (Living and Learning Center)	11
ทฤษฎีเพื่อการพัฒนาการศึกษา	14
ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวของนักศึกษา	15
การปรับตัว	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	20
กรอบแนวคิดการวิจัย	22
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	23
ประชากร	23
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	23
ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม	26
การเก็บรวบรวมข้อมูล	27
การวิเคราะห์ข้อมูล	27
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	56
สรุปผลการวิจัย	56
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	63
บรรณานุกรม	65
ภาคผนวก	67
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	68
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	69
ภาคผนวก ค ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	94
ประวัติผู้เขียน	101

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง

1. จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ	29
2. จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาคารหอพัก	30
3. จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษา	31
4. จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสำนักวิชา	32
5. จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกสถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา-มารดา	33
6. จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพของบิดา	34
7. จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพของมารดา	35
8. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านสุขภาพร่างกาย	36
9. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับบิดา	39
10. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา	41
11. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์	43
12. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน	46
13. แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา จำแนกเป็นรายด้าน	49

ตาราง (ต่อ)

14. แสดงค่าสหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน 50
15. แสดงค่าสหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างด้านความสามารถในการปรับตัว ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน 52
16. ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการปรับตัว ของนักศึกษา 53

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการศึกษาเป็นสิ่งที่ยอมรับกันทั่วไปว่าเป็นสิ่งสำคัญ เป็นที่พึงประสงค์ เนื่องจากเชื่อกันว่า การมีการศึกษาระดับสูงจะช่วยยกฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ที่มีการศึกษาให้สูงขึ้น ทั้งเป็นบันไดหรือหนทางก้าวไปสู่ตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดีและมีเงินเดือนสูง ทำให้เกิดความเชื่อมั่นเกิดความภาคภูมิใจ และรู้สึกร่าเริงมีเกียรติ เป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นเหตุให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ ตระหนักและให้ความสำคัญต่อการศึกษานับแต่บุตรหลานมากขึ้น และพยายามชวนชวนส่งบุตรหลานให้มีโอกาสได้เข้าศึกษาต่อถึงระดับอุดมศึกษา ด้วยความเชื่อที่ว่าบุตรหลานจะได้มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดี มีโอกาสก้าวหน้าในอาชีพการงาน มีเกียรติ มีเงินเดือนสูง จากผลงานวิจัยต่าง ๆ ในสังคมไทยและสังคมตะวันตกชี้ให้เห็นว่า การศึกษาช่วยป้องกันเจตชนได้ค่อนข้างมากในการเลื่อนชั้นทางเศรษฐกิจและสังคม (ชีวิน อินแสงและคณะ , 2530 หน้า 1) ด้วยเหตุนี้ ความต้องการที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาจึงขยายตัวมากขึ้น ตลอดจนมีการเพิ่มจำนวนของสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน มีการขยายตัวของอาณานิคมบริเวณอาคารสถานที่ และบุคลากรของสถาบันการศึกษา เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปได้แสวงหาโอกาสในการเข้ารับการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากขึ้น

มหาวิทยาลัยหลายแห่งได้ดำเนินการจัดที่พักอาศัยให้นักศึกษา เพื่อรองรับการเข้ามามีโอกาสแสวงหาความรู้ของนักศึกษา และสามารถพัฒนานักศึกษาได้ในหลายด้าน เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และในมหาวิทยาลัยภูมิภาค เช่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และยังมีสถาบันอื่น ๆ ที่เป็นของรัฐและเอกชน คือ มหาวิทยาลัยพายัพ สถาบันราชภัฏหลายแห่ง

หอพัก เป็นที่พักอาศัยที่มีความหมายมาก สำหรับผู้ที่มีบ้านอยู่ไกลเดินทางไม่สะดวกหรือมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด นอกจากนี้ หอพักยังเป็นแหล่งที่นักศึกษาจะมีใช้ชีวิตร่วมกัน มีโอกาสได้เรียนรู้การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่น (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2536 หน้า 95) ทำให้นักศึกษาที่มีพื้นฐานทางครอบครัว มีความรู้ มีความสนใจที่แตกต่างกัน ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อันเป็นแนวทางที่ก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นมิตร มีการยอมรับและเคารพในสิทธิของผู้อื่น

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เกิดจากการเรียกร้องของประชาชนชาวจังหวัดเชียงรายที่ปรารถนาให้มีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้นในจังหวัด เพื่อเป็นอนุสรณ์สถานแห่งความจงรักภักดีของปวงชนชาวไทยที่มีต่อสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และยังมีมุ่งหมายให้เกิดสถาบันอุดมศึกษาขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมในเขตภาคเหนือตอนบน รวมทั้ง มุ่งเน้นให้มีสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่จะเป็นศูนย์กลางการพัฒนาความรู้ของกลุ่มประเทศอนุภาคลุ่มน้ำโขง

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีใช้ส่วนราชการอยู่ในกำกับของทบวงมหาวิทยาลัย มีปณิธานอันแน่วแน่ที่จะดำรงความเป็นเลิศทางวิชาการและมีมาตรฐานระดับสากล มุ่งหมายที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ เพื่อเกื้อหนุนต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต อันจะเป็นการเพิ่มพูนศักยภาพในการแข่งขันกับนานาชาติได้ยั่งยืนต่อไป (คู่มือนักศึกษา ปีการศึกษา 2544, 2544 หน้า 1-2)

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีอาคารหอพักนักศึกษาชายและอาคารหอพักนักศึกษาหญิง เปิดบริการให้นักศึกษาเข้าพักอาศัย เมื่อปีการศึกษา 2544 เปิดให้เข้าพักอาศัยครั้งแรก จำนวน 3 อาคาร เป็นอาคารหอพัก นักศึกษาชาย จำนวน 1 อาคาร อาคารหอพักนักศึกษาหญิง จำนวน 2 อาคาร ต่อมาในปีการศึกษา 2545 มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงได้สร้างอาคารหอพักนักศึกษาหญิงเพิ่มขึ้นอีก 1 อาคาร เพื่อรองรับนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาเพิ่มขึ้น ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีอาคารหอพักนักศึกษา จำนวน 4 อาคาร แบ่งเป็น อาคารหอพักนักศึกษาชาย (M1) จำนวน 1 อาคาร อาคารหอพักนักศึกษาหญิง (F1-1, F1-2 และ F2) จำนวน 3 อาคาร โดยอยู่ในการกำกับดูแลรับผิดชอบของงานหอพักนักศึกษา ส่วนพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ให้บริการและจัดสวัสดิการต่าง ๆ เพื่อเป็นการบริการด้านที่พักอาศัยแก่นักศึกษาให้เป็นศูนย์กลาง อาศัยและอาหารต่อกัน รวมทั้งให้นักศึกษาได้มีโอกาสนำชีวิตร่วมกัน หรือให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษา (คู่มือนักศึกษาปีการศึกษา 2545, 2545 หน้า 70) ซึ่งมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงจัดตั้งหอพักขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้บริการด้านที่พักอาศัยที่สะอาด สะดวกสบายและปลอดภัยแก่นักศึกษา
2. เพื่อเสริมสร้างทักษะทางด้านสังคมแก่นักศึกษาจากการฝึกการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ
3. เพื่อเป็นการส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมด้านต่าง ๆ ของนักศึกษา
4. เพื่อให้นักศึกษาได้พักอาศัยในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการศึกษาล่าเรียนและได้ร่วมในกิจกรรมที่มีประโยชน์และพัฒนานักศึกษา (คู่มือนักศึกษา ปีการศึกษา 2544, 2544 หน้า 70)

นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มีภูมิลำเนาจากทุกภาคในประเทศไทย คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้และภาคกลาง และมาจากหลายจังหวัด เช่น เชียงใหม่

แพร์ น่าน สุโขทัย เพชรบูรณ์ นครราชสีมา กรุงเทพฯ ตลอดจน ภูเก็ต นราธิวาสและปัตตานี ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้ ต้องการที่พักอาศัยที่เอื้อต่อการเดินทางเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย มีที่พักอาศัยที่ให้ความสะดวกสบาย มีความปลอดภัยทั้งร่างกายและจิตใจ และเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ ด้วยเหตุนี้ หอพักนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจึงเป็นทางเลือกหนึ่งของนักศึกษา ที่จะเข้ามาพักอาศัยนอกเหนือจากหอพักอื่น ๆ ที่ดำเนินการโดยผู้ประกอบการเอกชนในหลาย ๆ ระดับ อย่างไรก็ตาม นักศึกษาที่เข้าพักอาศัยในหอพักนักศึกษาของมหาวิทยาลัย จำเป็นจะต้องมีการปรับเปลี่ยนวิถีการดำรงชีวิตของตนมากน้อยแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในหอพักนักศึกษา ว่ามีปัจจัยใด ที่ส่งผลต่อนักศึกษาเพื่อการปรับตัวให้ดำรงเป็นสมาชิกในสังคมได้อย่างมีความสุข เพราะนักศึกษานั้นจะเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมที่มีประสิทธิภาพและเป็นกลไกในการพัฒนาสังคมในด้านต่าง ๆ สืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านสังคม เศรษฐกิจ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นและพื้นฐานครอบครัวของนักศึกษา กับระดับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ปีการศึกษา 2545
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ในด้าน
 - สุขภาพร่างกาย
 - ความสัมพันธ์กับบิดา
 - ความสัมพันธ์กับมารดา
 - ความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์
 - ความสัมพันธ์กับเพื่อน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ ระดับชั้นปี

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สุขภาพร่างกายของนักศึกษา ความสัมพันธ์กับบิดา ความสัมพันธ์กับมารดา ความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ ความสัมพันธ์กับเพื่อน และการปรับตัวของนักศึกษา

คำนิยามศัพท์

1. หอพัก หมายถึง สถานที่ที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้นเพื่อเป็นที่พักอาศัยของนักศึกษาระหว่างการศึกษาเล่าเรียน
2. มหาวิทยาลัย หมายถึง มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
3. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ปีการศึกษา 2545
4. การปรับตัวของนักศึกษา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือการแสดงออกของนักศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในหอพักนักศึกษาขณะพักอาศัยในหอพักของมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาในการพักอาศัยในหอพักนักศึกษา
2. สามารถนำข้อมูลที่ได้เป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษา ตลอดจนการวางแผนระบบบริหารการจัดการอาคารหอพักนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
3. เป็นแนวทางแก่ผู้ที่ต้องการจะศึกษาหรือพัฒนางานหอพักในรายละเอียดที่กว้างขวางต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง โดยเน้นศึกษาในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความเป็นมาของหอพักนักศึกษา
2. ความเป็นมาของหอพักนักเรียน นักศึกษา ในประเทศไทย
3. วัตถุประสงค์การจัดตั้งหอพักนักศึกษา
4. ประเภทของหอพักนักศึกษา
5. การจัดหอพักตามแนวคิด ศูนย์ศึกษาและอาศัย (Living and Learning Center)
6. ทฤษฎีเพื่อการพัฒนา นักศึกษา
7. ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวของนักศึกษา
8. การปรับตัว
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. ความเป็นมาของหอพักนักศึกษา

ในช่วงศตวรรษที่ 12 ในมหาวิทยาลัยของยุโรป โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยออกฟอร์ดและเคมบริดจ์ นับได้ว่าเป็นต้นแบบของการจัดการหอพักนักศึกษา และต่อมาได้มีอิทธิพลแผ่ขยายไปยังสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดในปี พ.ศ. 1636 เป็นต้นมา นอกจากนั้นแนวคิดเกี่ยวกับหอพักของมหาวิทยาลัยในเยอรมัน ซึ่งมีความเชื่อว่าหอพักมิได้เป็นเรื่องที่จะต้องมาเป็นภาระของสถาบัน ดังนั้น ในช่วงครึ่งแรกของศตวรรษที่ 19 เป็นช่วงที่หอพักถูกมองว่าเป็นเพียงสวัสดิการที่พักอาศัย มิใช่เป็นเครื่องมือทางการศึกษา (Frederiksen. 1993 : 167-168) ด้วยอิทธิพลของแนวคิดตามแบบของเยอรมันส่งผลให้เกิดหอพักขององค์กรอิสระที่เรียกหอพักประเภทนี้ว่า Fraternities และ Sororities (Cowly. 1934 อ้างใน ภาณี ไชยธีรานวลศิริ 2543 หน้า 7)

นอกจากนั้น อิทธิพลจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้ก่อให้เกิด “GI Bill of Right” ขึ้นในสหรัฐอเมริกาที่ส่งผลต้องให้มีการสร้างหอพัก เพื่อทหารที่ไปรบกลับมา และต้องการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ดังนั้น ในช่วงปี ค.ศ. 1950 ได้มีการกล่าวถึง “ที่พักเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือทางการศึกษา” นอกจากนี้ พร้อม ๆ กับการปฏิบัติเกี่ยวกับแนวความคิดในการจัดการหอพัก ส่งผลทำให้เกิดวิชาชีพด้านการจัดการที่พักนักศึกษาขึ้น (Student housing in higher education)

2. ความเป็นมาของหอพักนักเรียน นักศึกษา ในประเทศไทย

ในสมัยรัชกาลที่ 5 กิจการหอพักได้เริ่มเข้ามามีบทบาทต่อการจัดการศึกษาของไทย จากหลักฐานที่พบ กรมพระภาณุพันธุวงศ์วรเดช มีจดหมายลงวันที่ 3 มีนาคม รศ. 114 ถึงพระองค์เจ้ากิติยากรวรลักษณ์ (อธิบดีกรมศึกษาธิการ) ให้คำแนะนำเรื่องการจัดตั้งโรงเรียนประจำ ตามคำแนะนำของมิสเตอร์คาเตอร์ (สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว 3 มีนาคม 2438) นอกจากนี้ รายงานความเห็นที่มีอิทธิพลต่อการจัดการศึกษาไทยมากที่สุด ในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้แก่ รายงานของพระยาวิสุทธิสุริยศักดิ์ ที่ได้ทำการศึกษาระบบการศึกษาของอังกฤษมาอย่างละเอียดส่งมาทูลเกล้าฯ ถวายเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2441 โดยมีการกล่าวถึงการจัดโรงเรียนแบบพับบลิคสกูล (Public School) แบบอังกฤษด้วย (สองทศวรรษ ทบวงมหาวิทยาลัย. 2537 หน้า 58) สำหรับโรงเรียนแบบพับบลิคสกูลได้มีการจัดตั้งครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2439 คือ โรงเรียนฝึกหัดครูฝั่งตะวันตก ต่อมาเปลี่ยนเป็นโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ และภายหลังใช้ชื่อว่าโรงเรียนราชวิทยาลัยเด็กของพระอรรคชายาเธอพระองค์เจ้าสายสวลีภิรมย์ โดยมีการเปิดสอนและมีหอพัก เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม ร.ศ. 123 “มีห้องเรียน ห้องอ่านหนังสือ ห้องนอน (ซึ่งแบ่งเป็นห้องเล็ก ๆ อีกที ห้องหนึ่งสำหรับนักเรียนนอนห้องละ 8 คน) โรงฝึกหัดกายภาพ โรงครัว โรงรับประทานอาหาร ห้องซักเสื้อผ้า ห้องอาบน้ำ และมีสนามสำหรับนักเรียนเล่นต่าง ๆ มีตึกหลังหนึ่งต่างหาก เป็นโรงพยาบาลนักเรียนป่วย อาจารย์รองกับแม่เรือน มีที่อาศัยในบริเวณโรงเรียนในห้องนอนของนักเรียน มีอาจารย์รองนอนประจำอยู่เสมอ” (สมุดระเบียบการโรงเรียนราชวิทยาลัย. ร.ศ. 123)

หอพักสำหรับนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา มีการริเริ่มจัดหอพักนักเรียนพยาบาลศิริราช ในปี พ.ศ. 2451 ซึ่งปัจจุบันคือคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และในปี พ.ศ. 2465 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดตั้งหอพักเพื่อใช้เป็นที่พักอาศัยของนิสิตนักศึกษาชาย เรียกว่า หอวัง (สำเนา จขจรศิลป์ . 2525 หน้า 88-89)

ในปี พ.ศ. 2498 ฯพณ ฯ พอเอกมัยกรพรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้ก่อตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน ซึ่งถือว่าเป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่ตั้งอยู่ภายนอกกรุงเทพมหานครแห่งแรกของประเทศไทย (ปัจจุบันคือ มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี) ผู้ที่มาเรียนมักจะมาจาก

จังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ ทางวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน จึงจัดให้มีหอพักนิสิต มีอาจารย์ปกครองดูแล แยกระหว่างหอพักนิสิตชายและหอพักนิสิตหญิง มีการจัดบริการอาหารในวิทยาลัยครบทั้งสามมื้อ มีกิจกรรมภายในหอพัก เน้นการฝึกระเบียบวินัย การพัฒนาบุคลิกภาพนิสิต จนกระทั่งปัจจุบันหอพักนิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพาก็ยังคงจัดบริการนิตต่อต่อเนื่อง แต่มีจำกัดที่ว่าจำนวนนิสิตปัจจุบันมีมากกว่า ความจุของหอพักที่มีอยู่ จึงกำหนดให้นิสิตชั้นปีที่ 1 ได้สิทธิการอยู่อาศัยในหอพักมหาวิทยาลัยก่อน

รัฐบาลได้มีทัศนคติว่า “การก่อสร้างหอพักเป็นภาระต่อรัฐบาล ในการลงทุนที่ไม่ใช่ด้านการศึกษาโดยตรง” และมีความเห็นว่า “ควรที่จะได้มีการทบทวนอัตราการจัดเก็บค่าหอพักทุก ๆ แห่งในอัตราที่เหมาะสม เพราะอัตราที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบันต่ำกว่าความเป็นจริง และไม่ส่งเสริมให้เอกชนสนใจที่จะเข้ามาลงทุน” (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2523) นอกจากนั้น รัฐบาลได้มองเห็นปัญหาของนิสิตนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักเอกชนนอกสถาบันการศึกษามีความประพฤติที่ไม่เหมาะสม จึงได้ตราพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2507 (ราชกิจจานุเบกษา. 2507 หน้า 13) และต่อมาได้มีการขยายการบังคับใช้ออกไปยังส่วนภูมิภาค (ราชกิจจานุเบกษา. 2514 หน้า 106)

3. วัตถุประสงค์การจัดตั้งหอพักนักศึกษา

สำหรับวัตถุประสงค์ของหอพักนิสิตนักศึกษา มีนักวิชาการได้ให้กล่าวไว้ดังนี้

โอลเซน (George R. Oisen อ้างจาก วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530 หน้า 107-120)

ได้ระบุวัตถุประสงค์ของหอพัก ไว้ดังนี้

“...เพื่อผลสัมฤทธิ์ในระดับสูงสุดทางด้านวิชาการ และการพัฒนาเอ็กต์บุคคล เป็นวัตถุประสงค์ที่สถาปนาขึ้นไว้แล้วอย่างมั่นคงของระบบที่พักอาศัยของมหาวิทยาลัยของเรา ข้าพเจ้าจึงมีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะได้เห็นวัตถุประสงค์นี้ สามารถจะทำให้สำเร็จตามเป้าหมายทางหน่วยที่พักอาศัยพยายามอย่างยิ่งยวด ในการธำรงรักษาสภาพแวดล้อมของหอพักให้ดำเนินไปตามวัตถุประสงค์นั้น หอพักจะให้บริการที่อยู่อาศัยดีเยี่ยม มีที่รับประทานอาหาร พร้อมด้วยการบริการที่ได้ให้แก่นักศึกษา จากเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถ ตลอดจนมีการให้บริการให้คำปรึกษาแนะแนวจากผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมาโดยตรง”

สำหรับวัตถุประสงค์ของหอพักในสหรัฐอเมริกา นั้น จากผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่ จะมีวัตถุประสงค์คือ ให้เป็นที่พักอาศัย เพื่อส่งเสริมการศึกษาทางวิชาการ เพื่อพัฒนาบุคคล เพื่อประชาสัมพันธ์ และเพื่อปกครองดูแลนิยน์นักศึกษา (Mueller., 1961 หน้า 175) สำหรับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะมองเห็นหอพักเป็นเพียงที่สำหรับนิสิตนักศึกษานอนเท่านั้นเอง ระเบียบหรือการมีกรรมการ

หอพักโดยแท้จริงก็เป็นเพียงต้องการให้รักษาระเบียบและความสงบของหอพักมากกว่าที่จะตั้งใจฝึกความเป็นผู้นำของผู้ที่เป็นกรรมการหอพัก (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530)

ในประเทศสหรัฐอเมริกาส่วนมาก มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องพยายามจัดหอพักในมหาวิทยาลัยขึ้น โดยวางวัตถุประสงค์ในแนวเดียวกันว่า จะเสริมสร้างนิสิตนักศึกษารู้จักอยู่ร่วมกันในสิ่งแวดล้อมที่เป็นประชาธิปไตยเพื่อให้ทุกคนซึ่งล้วนแล้วแต่จะต้องอยู่ในสังคมประชาธิปไตยในอนาคต ได้มีโอกาสเพิ่มพูนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ Kansas State College ได้กำหนดความมุ่งหมายซึ่งแสดงถึงความสำคัญของหอพัก ไว้ดังนี้

1. เพื่อช่วยเสริมสร้างพลเมืองให้รู้จักมีความรับผิดชอบในการปกครอง โดยอาศัยการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้จากการอยู่ร่วมกัน
2. เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการทางการริเริ่ม รู้จักพึ่งตนเอง
3. เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางสังคมโดยอาศัยทักษะที่ได้จากการปฏิบัติทางสังคม
4. เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ช่วยด้านการศึกษา
5. เพื่อเป็นการจัดหาที่อยู่อาศัยที่สะดวก สบาย ถูกสุขลักษณะ มีอาหารดีและมีที่หย่อนใจ

เพียงพอ (Maurice P. Woolf and Jeanne.S. Woolf . 1953 หน้า 124)

วัตถุประสงค์ทั่วไปของหอพักนิสิตนักศึกษา อาจมีความแตกต่างกันตามปรัชญาการอุดมศึกษาของแต่ละสถาบัน แต่มีลักษณะโดยสรุปดังนี้

1. เพื่อให้บริการทางด้านที่พักอาศัยที่สะดวกและปลอดภัยแก่นักศึกษาที่มาจากภูมิภาคนานาชาติ
2. เพื่อให้บริการอาหารที่มีคุณภาพถูกสุขลักษณะและราคาถูกแก่นักศึกษา
3. เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้การสอนภายนอกชั้นเรียนให้แก่นักศึกษาและให้ความสะดวกแก่นักศึกษาในการศึกษาเล่าเรียน
4. เพื่อเสริมสร้างลักษณะทางสังคมให้แก่นักศึกษา
5. เพื่อเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านประชาธิปไตยให้แก่นักศึกษา
6. เพื่อช่วยให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการนันทนาการ การเล่นกีฬา เพื่อสุขภาพอนามัยและพัฒนา นักศึกษาในด้านร่างกาย
7. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรมที่เสริมสร้างและพัฒนา นักศึกษา ในด้านการปรับตัวเองให้เข้ากับชีวิตประจำวัน และเสริมสร้างคุณธรรมให้แก่นักศึกษา

8. เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้รับการพัฒนาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ (สำเนา
ขจรศิลป์. 2525 หน้า 93)

หอพักนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา นอกจากสร้างเพื่ออำนวยความสะดวกในด้านที่พักอาศัยสำหรับนักศึกษา ยังเป็นสถานที่เสริมสร้างความเจริญงอกงามทางสติปัญญา พัฒนาความเป็นผู้นำ ความรับผิดชอบ ความเอื้อเฟื้อ ความมีวินัย ความสามัคคีและการปรับตัวในอยู่ร่วมกันของนักศึกษา

4. ประเภทของหอพักนักศึกษา

หอพักนักศึกษาในต่างประเทศ โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา มีหอพักหลายประเภท แต่ละประเภทก็มีรูปแบบในการบริหารงาน และความเป็นอยู่ของนักศึกษาผู้พักอาศัยแตกต่างกัน ประเภทของหอพักนักศึกษาที่เป็นแบบอย่างของหอพักนักศึกษาในประเทศต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

4.1 คอรัมทอรี (Dormitory) เป็นหอพักรุ่นแรกที่มีการสร้างหอพัก ทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาและในประเทศไทย หอพักประเภทนี้เป็นหอพักที่มีขนาดเล็ก สถาบันอุดมศึกษาไทยได้สร้างขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการนักศึกษาในด้านที่พัก อาหาร และการอบรมระเบียบวินัยนักศึกษา

4.2 เรสิเดนทเชี่ยล ฮอลล์ (residential hall) เป็นหอพักนิสิตนักศึกษาขนาดใหญ่ ที่สามารถรับนักศึกษาเข้าพักอาศัยไม่มากกว่า 1,000 คน หอพักประเภทนี้มีบุคลากรซึ่งรับผิดชอบดำเนินงานหอพักสองฝ่าย คือ ฝ่ายจัดการด้านที่พักและอาหาร และฝ่ายที่ปรึกษา ซึ่งมีหน้าที่ดูแลให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่นักศึกษา จึงทำให้การพัฒนาหอพักได้ผลดี

4.3 แฟรเทอร์นิตี (fraternity) เป็นหอพักนักศึกษาชาย ซึ่งได้เริ่มก่อตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1776 ซึ่งเป็นปีที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ประกาศอิสรภาพในวันที่ 4 กรกฎาคม ต่อมาในวันที่ 5 ธันวาคม ผู้ปกครองของนักศึกษากลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่มีฐานะดี ได้รวบรวมเงินจัดตั้งหอพักนักศึกษาขึ้นหลังหนึ่งที่วิทยาลัยวิลเลียมและแมรี (William and Mary College)

4.4 เซอร์รอร์ทิ (serority) เป็นหอพักที่มีลักษณะการก่อตั้ง และวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับแฟรเทอร์นิตี แต่เป็นหอพักสำหรับนักศึกษาหญิงซึ่งตั้งขึ้นแห่งแรก ที่มหาวิทยาลัยเวอร์มอนท์ (the University of Vermont) ในปี ค.ศ. 1875 โดยตั้งชื่อสมาคมว่า ฟาย เบตา แคปปา (Phi Beta Kappa) เช่นเดียวกับสมาคมแรกของหอพักนักศึกษาชาย

4.5 หอพักประเภทช่วยเหลือกันเอง (cooperative Housing) เป็นหอพักประเภทประหยัด ที่นักศึกษาต้องช่วยกันดำเนินกิจกรรมของหอพักเองทั้งหมด นักศึกษาจึงมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมาก นักศึกษาที่พักอาศัยหอพักในประเภทนี้ ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่ยากจน หรือนักศึกษาต้องทำงานช่วยเหลือตนเอง

4.6 หอพักสหศึกษา(coeducational Housing) เป็นหอพักที่นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงพักอาศัยอยู่ในหอเดียวกัน ซึ่งมี 3 รูปแบบ คือ

ก. เป็นหอพักขนาดใหญ่ที่มีสองอาคาร โดยมีห้องอาหารอยู่ระหว่างกลาง นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงพักอาศัยอยู่ในแต่ละอาคาร แต่ใช้ห้องอาหารร่วมกัน

ข. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงพักอยู่ในอาคารเดียวกันแต่อยู่คนละชั้นของอาคาร โดยใช้ห้องอาหารและสิ่งอำนวยความสะดวกร่วมกัน

ค. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงพักอยู่ในชั้นเดียวกัน แต่พักอยู่คนละห้องและใช้ห้องอาหารและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ร่วมกัน

4.7 ศูนย์ศึกษาและอาศัย (living learning center) เป็นหอพักประเภทที่เน้นการส่งเสริมการศึกษา ตัวอาคารมีขนาดใหญ่ ซึ่งแยกออกเป็นสองส่วนสำหรับเป็นที่พักของนักศึกษาชายส่วนหนึ่ง และนักศึกษาหญิงอีกส่วนหนึ่ง โดยมีห้องอาหารอยู่ระหว่างกลาง ภายในอาคารมีชั้นเรียนหลายชั้น มีห้องปฏิบัติการ และห้องทำงานของอาจารย์

มหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิชิแกน (Michigan State University) ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกที่ได้นำเอาแนวความคิดเรื่องศูนย์ศึกษาและอาศัยมาใช้ มหาวิทยาลัยแห่งมิชิแกนตั้งอยู่ภาคเหนือของประเทศอเมริกา ในฤดูหนาวมีหิมะมาก และอากาศหนาวเย็นมาก แนวความคิดที่จัดที่พักอาศัยและในเรียนอยู่ในอาคารเดียวกัน ก็เพื่อช่วยให้นักศึกษาในศูนย์ที่พักและอาศัย ซึ่งมีจำนวนมากได้เข้าชั้นเรียนด้วยความสะดวกสบาย นอกจากเรื่องการศึกษาแล้ว หอพักประเภทยังจัดโปรแกรมเพื่อพัฒนานักศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ อีกมากมาย

4.8 หอพักสำหรับผู้เรียนประจำ (residential college) เป็นหอพักที่ได้แนวความคิดที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย ที่ได้ผู้เรียนอยู่ประจำจากประเทศอังกฤษ เป็นหอพักที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งอาจจะเป็นอาคารสองถึงสี่หลังติดกัน ภายในอาคารมีที่ทำการของคณะวิชา ชั้นเรียน ห้องทำงานของอาจารย์ ห้องสมุดที่พักอาศัยของอาจารย์ และของนักศึกษา หอพักประเภทยนี้ มุ่งเน้นให้การอบรมแก่นักศึกษา ทั้งทางด้านการศึกษา วิชาชีพ ทักษะในสังคมและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ

4.9 ห้องเช่าในวิทยาเขต (University Apartments) เป็นอาคารที่มีลักษณะเป็นห้องแถวสองชั้น สร้างขึ้นในบริเวณวิทยาเขตเพื่อนักศึกษาที่มีครอบครัวเช่าพักอาศัย และได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างสะดวกสบาย โดยมหาวิทยาลัยคิดค่าเช่าห้องพักถูกกว่าห้องพักของเอกชน

4.10 หอพักภายนอกวิทยาเขต (off campus housing) อาจเป็นหอพักหรือบ้านเช่าของเอกชน ซึ่งตั้งอยู่นอกวิทยาเขต สถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหอพักเอกชนที่อยู่ใกล้เคียงไว้บริการแก่นักศึกษา (สำเนา ขจรศิลป์ 2537, หน้า 168-171)

5. การจัดหอพักตามแนวคิด ศูนย์ศึกษาและอาศัย (Living and Learning Center)

การจัดหอพักนักศึกษา ที่สอดคล้องกับหลักการอุดมศึกษา สนับสนุนการพัฒนานักศึกษา (Student Development) คือ แนวคิดการจัดหอพักนักศึกษาให้เป็นศูนย์ศึกษาและอาศัย (Living and Learning Center) (หัตถินทร์ เชาวน์ปรีชา 2527, หน้า 94)

ลักษณะการจัดหอพักให้เป็นศูนย์ศึกษาและอาศัย จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลักอย่างน้อย 2 ประการ คือ ส่วนที่เป็นส่วนสนับสนุนส่งเสริมให้เป็นศูนย์การศึกษา ส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ และส่วนที่เป็นส่วนสนับสนุนส่งเสริมการเป็นสถานที่พักอาศัยได้อย่างมีคุณภาพชีวิตที่ได้มาตรฐาน

สิ่งที่เป็นปัจจัยหลัก 3 ประการ ที่จะเป็นสิ่งแสดงถึงประสิทธิภาพของการจัดการหอพักนักศึกษา ให้เป็นศูนย์ศึกษาและอาศัย (Grimm 1993 , p 255.) คือ

ก. จะต้องมีโปรแกรม การพัฒนานักศึกษา ที่กระตุ้นและตอบสนองต่อความต้องการ (Needs) ของการศึกษา

ข. จะต้องมีบุคลากรที่คอยดูแลจัดการกับโปรแกรมหอพักดังกล่าว

ค. การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวก จะต้องสอดคล้องกับความต้องการ ความจำเป็นของนักศึกษา

วัลลภา เทพหัตถิน ณ อยุธยา (2530 , หน้า 107-120) ได้กล่าวถึงการจัดหอพักในลักษณะของศูนย์ศึกษาและอาศัย ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. มีกิจกรรมที่พัฒนานิสิตนักศึกษาในด้านต่าง ๆ เช่น การพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านวิชาการ ด้านลักษณะนิสัย สร้างมารยาท ฯลฯ
2. มีบุคลากรนิสิตนักศึกษาประจำอยู่ในศูนย์การศึกษาและอาศัย เพื่อให้บริการ การให้คำปรึกษาแนะแนว
3. จัดสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ส่งเสริมพัฒนาการของนักศึกษา ในศูนย์ศึกษาและอาศัย เช่น ห้องรับแขก ห้องสนทนา การที่ใช้เล่นกีฬาในร่ม เครื่องดนตรี ห้องอ่านหนังสือ ฯลฯ
4. ประสานงานกับฝ่ายวิชาการและฝ่ายกิจกรรมเพื่อร่วมกัน จัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเป้าหมายในการพัฒนานิสิตนักศึกษาในด้านต่าง ๆ เช่น การจัดสอนซ่อมเสริมหรือจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่นิสิตนักศึกษาสนใจ
5. สนับสนุนและส่งเสริมนิสิตนักศึกษาในศูนย์ จัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยผ่านการพิจารณาเห็นชอบของคณะกรรมการศูนย์

6. ดำเนินโครงการที่จะเป็นประโยชน์ต่อนิสิตนักศึกษา เช่น ให้มีการอาสาสมัคร
หมุนเวียนจัดทำอาหารตักบาตรถวายพระตอนเช้าทุกวัน นั่งสมาธิทุกวัน ฯลฯ
7. จัดให้มีวิทยากร บรรยายให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ เช่น เรื่องความสำคัญของการอยู่
ร่วมกัน มารยาทไทย การพัฒนาบุคลิกภาพ การพูดในที่ชุมชน ฯลฯ
8. จัดให้มีการฉายภาพยนตร์ สารคดี ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความรู้ ความคิดของ
นักศึกษา
9. จัดให้มีการประเมินผลกิจกรรม และโครงการที่จัดว่ามีผลต่อการพัฒนานิสิตนักศึกษา
ด้านต่าง ๆ ขึ้นเพียงใด

มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในต่างประเทศจำนวนมาก ที่จัดหอพักตามแนวคิด
ศูนย์ศึกษาและอาศัย ดังกรณีศึกษาต่อไปนี้

มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เดวิส (University of California , Davis) ได้จัดหอพักนักศึกษา
โดยใช้แนวคิดศูนย์ศึกษาและอาศัยโดยจัดเพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกเป็นผู้นำ ฝึกปรับตัวให้เข้า
กับเพื่อนระหว่างที่ใช้ชีวิตในหอพักนักศึกษาจะได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมห้อง
(roommate) ฝึกทักษะการสื่อสาร เรียนรู้และพัฒนาในสิ่งที่เขาคาดและวาดความหวังไว้ มหาวิทยาลัยได้จัด
สิ่งอำนวยความสะดวกและเจ้าหน้าที่ไว้พร้อมที่จะให้การสนับสนุนช่วยเหลือ จะมีการจัดอบรมเดือนละ
หนึ่งครั้ง ทั้งนี้มหาวิทยาลัยมีความเชื่อว่าเป็นความจำเป็นที่จะต้องช่วยทำให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัย ได้
ประโยชน์สูงสุดจากประสบการณ์อยู่ในหอพักนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอย่างน้อยคนละหนึ่งปีการศึกษา
(Kuh, 1991 p 210-211)

ศูนย์ศึกษาและอาศัยแมคมานัส (Mc Manus Living / Learning Center) จัดหอพักสำหรับ
นักศึกษาโสดและครอบครัว ลักษณะการจัดห้องพักแต่ละห้องจะมี 1-2 เตียง (เดี่ยว) มีทั้งสิ้น 208 หน่วย
วัตถุประสงค์ของการจัดหอพักมุ่งเน้นที่จะจัดประสบการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม เพื่อเป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีสำหรับ
การพัฒนาการศึกษาและกระตุ้นกระบวนการพัฒนาทักษะทางปัญญา การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกภายใน
หอพักประกอบด้วยห้องคอมพิวเตอร์ จำนวน 36 เครื่องพร้อมเครื่องพิมพ์ มีห้องประชุมกลุ่ม ที่มี
กระดานชอล์ค พร้อมห้องเปียโน ห้องเอนกประสงค์ ห้องชมโทรทัศน์ ห้องครัว ห้องซักรีดแบบ
หยอดเหรียญ ห้องต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นใช้ได้ตลอด 24 ชั่วโมง ในห้องพักมีเฟอร์นิเจอร์ครบ ปูพรม
เครื่องปรับอากาศ โทรศัพท์ การเข้าถึงอินเทอร์เน็ต เคเบิลทีวี และยังมีบริการธุรกิจส่วนหน้า อาทิ เครื่อง
โทรสารและบริการอื่น ๆ เปิดบริการ 16 ชั่วโมงต่อวัน นอกจากนั้นยังมีห้องมีสำหรับ ล้างอัดขยาย
ภาพ เพื่อการทำหนังสือพิมพ์มหาวิทยาลัย และมีห้องออกกำลังกาย (fitness equipment) ที่มีเครื่องมือ
ออกกำลังกายพร้อม (Kellogg Facilities, 7 April 1999 : online)

วิทยาลัยเอิร์ลแฮม (Earlham College) ได้จัดทำโปรแกรมบริการส่งเสริมการเรียนรู้และบริการหอพัก โดยได้จัดให้หอพักสนับสนุนการเรียนรู้ตามปรัชญาของวิทยาลัย การจัดการหอพักจะมีหัวหน้าหอพักที่ปฏิบัติงานเต็มเวลา เป็นบุคคลที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี มีความรับผิดชอบ รวมไปถึงมีบทบาทหน้าที่ในการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา มีผู้ช่วยหัวหน้าหอพักคอยช่วยงานด้านต่าง ๆ (Kuh and others 1991 , p 217)

วิทยาลัยกรินเนล (Grinnell College) (Kuh and others 1991 , p 220) จัดหอพักนักศึกษาเพื่อส่งเสริมการพัฒนานักศึกษาตามภารกิจของสถาบัน เน้นการพัฒนานักศึกษาให้เป็นผู้มีความรับผิดชอบ มีความสามารถในการสื่อสารอย่างชัดเจน ใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกความเป็นผู้นำ นักศึกษาแต่ละคนจะได้พักในหอพักอย่างน้อยคนละ 2 ปี การใช้ชีวิตหอพักมิใช่ว่าจะไม่มีปัญหา แต่นักศึกษาก็ได้มีโอกาสร่วมกันแก้ปัญหาและมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ในหอพัก นักศึกษาสามารถเรียนรู้นอกห้องเรียนได้มากกว่าในชั้นเรียน

วิทยาลัยโฮลโยค (Mount Holyoke College) จัดหอพักนักศึกษาโดยมุ่งพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่ยอมรับในเสรีภาพ สิทธิ ความเชื่อและความรู้สึกของผู้อื่น คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม ในหอพักแต่ละหอพักจะมีห้องพักผ่อน ห้องนั่งเล่น ห้องอ่านหนังสือ ห้องครัว ห้องดนตรี ห้องอาหาร การดำเนินงานภายในหอพักจะมีลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน มีโครงการช่วยพัฒนาความรับผิดชอบ เช่น การพัฒนาชุมชน การพัฒนาทักษะ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ทักษะการแก้ปัญหา การนั่งสมาธิ ฯลฯ (Kuh and others 1991 , p 222)

โดยสรุป แนวความคิดการจัดหอพักแบบศูนย์ศึกษาและอาศัย เป็นแนวคิดที่จัดได้ว่าได้รับการยอมรับมากที่สุด เพราะมีความสอดคล้องกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มุ่งพัฒนานิสิตนักศึกษาแบบองค์รวม ดังนั้น การจัดสภาพหอพักให้มีลักษณะของการบูรณาการระหว่างการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียน และสร้างโอกาสที่จะทำให้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างนักศึกษาที่อาศัยในหอพัก เพื่อส่งเสริมการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงจะมีในด้นิสิตนักศึกษา จึงถือเป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ อีกประการหนึ่ง

การจัดการหอพักนักศึกษาแบบศูนย์การศึกษาและอาศัย สิ่งที่สำคัญและควรคำนึงถึง คือ การประกอบด้วยโปรแกรมการพัฒนานักศึกษาที่กระตุ้นและตอบสนองต่อความจำเป็นในการพัฒนานักศึกษา การมีบุคลากรที่มีประสิทธิภาพและจัดโปรแกรมดังกล่าว ตลอดจนการออกแบบอาคารหอพักที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สอดคล้องกับความจำเป็นของนักศึกษา รวมทั้งประโยชน์ใช้สอยในพื้นที่ของอาคารหอพัก

6. ทฤษฎีเพื่อการพัฒนาการศึกษา

ทฤษฎีเพื่อการพัฒนาการศึกษา ของ ชิค เคอริง (Chickering's Theory of Student Development) เน้นการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลในช่วงอายุ 17-25 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุของนักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท มีประเด็นสำคัญสรุปได้ ดังนี้ (Chickering อ้างถึงใน สำเนา ขจรศิลป์ 2538 , หน้า 40)

1. พัฒนาการของบุคคลมีตลอดชีวิต ช่วงอายุที่มีความเหมาะสมกับการพัฒนาบุคลิกภาพบางลักษณะ เช่น ช่วงอายุ 18-23 ปี มีความเหมาะสมในการพัฒนาบุคลิกภาพ 3 ลักษณะ คือ พัฒนาความสามารถ การควบคุมอารมณ์ของตนเอง และความเป็นตัวของตัวเอง

2. การพัฒนาบุคลิกภาพทั้ง 3 ลักษณะ ดังกล่าวนั้น ใช้เวลา 1-5 ปี จึงบรรลุผล

3. ผลการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลนั้น อาจเกิดในทางบวกหรือทางลบก็ได้ ขึ้นอยู่กับ

สภาพแวดล้อม

4. ผลการพัฒนาในขั้นก่อนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาในขั้นหลัง

5. การพัฒนาบุคลิกภาพในช่วงแรกที่ยังไม่บรรลุผล อาจพัฒนาให้บรรลุผลในช่วงหลัง

ได้

6. ในช่วงอายุ 17-25 ปี บุคคลควรบรรลุพัฒนาการ 7 ลักษณะ คือ

1) การพัฒนาความสามารถ (Developing Competence) ประกอบด้วยความสามารถทางด้านสติปัญญา ความสามารถทางด้านร่างกายและการใช้มือ และความสามารถในด้านสังคมและการติดต่อระหว่างบุคคล

2) การควบคุมอารมณ์ (Managing Emotions) ซึ่งรวมถึงการทำความเข้าใจอารมณ์ของตนเอง การปรับและการควบคุมอารมณ์

3) การพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง (Developing Autonomy) เป็นการพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองต่อจากวัยเด็ก วัยรุ่นสู่วัยผู้ใหญ่ ต้องควบคุมตนเอง ต้องแก้ไขปัญหาของตนเอง และต้องช่วยเหลือตัวเอง

4) การเสริมสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง (Establishing Identity) เป็นการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะท่าทางและบทบาทให้สอดคล้องกับเพศของตน พัฒนาความสนใจในอาชีพ และลักษณะการดำรงชีวิตให้เหมาะสมกับตนเอง

5) การพัฒนาการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างไม่จำกัด (Freeing Interpersonal Relationships) เป็นการพัฒนาความอดกลั้น การยอมรับนับถือบุคคลที่มีความแตกต่างกับตนเอง ทั้งในด้าน ภูมิหลัง อุปนิสัย ค่านิยม และเชื้อชาติ

6) การพัฒนาเป้าหมาย (Developing Purpose) เป็นการบูรณาการเป้าหมายในอาชีพ งานอดิเรก ลักษณะการดำรงชีวิตเพื่อพัฒนาสู่เป้าหมายชีวิตของตนเอง

7) การพัฒนาบูรณภาพ (Developing Integrity) เป็นการบูรณาการพัฒนาทั้งหก ประเภtdังกล่าว และพฤติกรรมให้สอดคล้องกับค่านิยมต่างๆ ของตนเอง

สำเนา ขจรศิลป์ (2537 , หน้า 74-76) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษาตามขั้นพัฒนาการ ดังนี้

1. การพัฒนาการทางกายช่วงวัยรุ่นตอนปลาย และเริ่มเข้าสู่ผู้ใหญ่ตอนต้น เป็นช่วงของบุคคลที่มีความเจริญเติบโตทางด้านร่างกายอย่างรวดเร็ว ในช่วงแรกของวัยนี้ ถ้าได้รับการเอาใจใส่เรื่อง อาหาร การออกกำลังกาย และการพักผ่อน จะช่วยให้ร่างกายได้รับการพัฒนาที่สมบูรณ์ที่สุด

2. พัฒนาการทางอารมณ์ วัยรุ่นตอนต้นมักจะมีอารมณ์รุนแรง เช่น โกรธ กลัวและเจ้าคิด เจ้าแค้น ฯลฯ มักจะเปลี่ยนแปลงอารมณ์บ่อยครั้ง ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายหรือผู้ใหญ่ตอนต้น บุคคลจะมี พัฒนาการทางอารมณ์ดีขึ้น อารมณ์ที่มักมีปัญหาก็จะเกิดขึ้นในวัยนี้มีสองประการ คือ ความตึงเครียด และความวิตกกังวล

3. พัฒนาการทางสังคม วัยรุ่นตอนปลายเป็นช่วงวัยที่ชอบทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักมีความรับผิดชอบต่องาน ชอบอิสระ เริ่มหาประสบการณ์แปลกใหม่ บุคคลที่อยู่ในวัยนี้ ควรได้รับการส่งเสริมให้มีการพัฒนาการที่เกี่ยวกับทักษะในการปรับตัว ความจริงใจ ความสนใจ และเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การนับถือตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา วัยรุ่นตอนปลายเป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการทางสมอง สูงสุดจึงเป็นวัยที่มีความสามารถหลายอย่าง มีความจำได้ดีและมีความสามารถในการวิเคราะห์ทั้งรูปธรรม และนามธรรม

7. ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวของนักศึกษา

สำเนา ขจรศิลป์ (2537 , หน้า 99-107) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่สำคัญต่อการปรับตัวของ นักศึกษา ดังนี้

1. ปัจจัยด้านบริหาร ประกอบด้วย
 - 1.1 ปรัชญาของสถาบันอุดมศึกษา
 - 1.2 นโยบายในการพัฒนานักศึกษา
 - 1.3 การกำหนดเป้าหมายในการพัฒนานักศึกษา
โดยพิจารณาคุณสมบัติของบัณฑิตที่พึงประสงค์
2. ปัจจัยด้านวิชาการ ประกอบด้วย
 - 2.1 หลักสูตรที่เปิดสอน
 - 2.2 เทคนิควิธีการสอน
 - 2.3 การวัดผลการศึกษา
 - 2.4 อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการประจำตัวนักศึกษา
3. ปัจจัยด้านกิจการนักศึกษา ประกอบด้วย
 - 3.1 กิจกรรมนักศึกษาประเภทต่างๆ เช่น กิจกรรม กีฬา ศิลป วัฒนธรรม บำเพ็ญ

ประโยชน์ วิชาการ ฯลฯ

- 3.2 การแนะแนวที่ช่วยให้นักศึกษารู้จักและเข้าใจตัวเอง เข้าใจคนอื่นและสิ่งแวดล้อม
- 3.3 หอพักนักศึกษาที่จะช่วยให้สถาบันอุดมศึกษา บรรลุวัตถุประสงค์ในการผลิต

บัณฑิต

- 3.4 การพัฒนานักศึกษาในด้านต่างๆ เช่น การฝึกอบรม การจัดสภาพแวดล้อมของ

สถาบันอุดมศึกษา

4. ปัจจัยด้านบุคลากร ประกอบด้วย บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ ทำให้การดำเนินงานของสถาบันทั้งด้านการบริหารการเรียนการสอน การวิจัย และการพัฒนานักศึกษาได้ผลดี

5. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในสถาบันอุดมศึกษา ที่เอื้อต่อการพัฒนานักศึกษา

ประกอบด้วย

- 5.1 บริเวณของสถาบัน มีความสะอาด ความร่มรื่น และสวยงาม เอื้อต่อการเรียนการสอนและการพัฒนานักศึกษา

- 5.2 อาคารสถานที่ที่มีความเหมาะสม ประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มีความปลอดภัย และมีความสะอาด

- 5.3 สถานการณ์ที่บุคคลสร้างขึ้น ประกอบด้วย กฎ ระเบียบ วิธีปฏิบัติ และบรรยากาศ
ในสถาบันอุดมศึกษา

8. การปรับตัว

การปรับตัวเป็นสิ่งสำคัญในการอยู่ร่วมกันในสังคม การเปลี่ยนแปลงตนเองไปในทางที่ดี ถูกต้อง เหมาะสม และทำตนให้อยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างราบรื่นและมีความสุข ก็แสดงว่าบุคคลมีการปรับตัวได้ดี

ความหมายของการปรับตัว

มีผู้ให้ความหมายของการปรับตัวไว้หลายความหมาย สุโท เจริญสุข ให้ความหมายว่า การปรับตัว หมายถึง การจัดตัวใหม่ให้อยู่ในสภาพการณ์ที่ดี เช่นเดียวกับ สุนนิตย์ วัฒนธาดา กล่าวว่า การปรับตัว คือ การเปลี่ยนแปลงของบุคคลทั้งทางกาย (Physical) และทางจิต (Mental) ให้อยู่ในลักษณะที่สมดุลกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับ กฤษณา ศักดิ์ศรี สรุปว่า การปรับตัว คือ การปรับกาย ปรับใจ ให้อยู่ในสังคมได้ในสภาวะแวดล้อมและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีความสุข สำหรับ สุชา จันทน์เฒ่า กล่าวว่า การปรับตัว หมายถึง ขบวนการที่บุคคลได้แสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมของเขา

จากความหมายของการปรับตัว สรุปได้ว่า การปรับตัว หมายถึง การปรับเปลี่ยนของบุคคล ทั้งด้านร่างกายและด้านจิตใจ เพื่อให้บุคคลสามารถดำรงอยู่ในสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างปกติสุข

แนวทางของการปรับตัว

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องอยู่ร่วมกับคนอื่น การประพฤติปฏิบัติตนก็ควรจะเป็นไปตามแนวคิดของสังคมด้วย (กฤษณา ศักดิ์ศรี, 2530 หน้า 354) ในทางจิตวิทยา กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงในการปรับตัวของบุคคล มีอยู่ 2 ทาง คือ การปรับตัวภายในของตัวเอง (Well adjusted) และการปรับตัวภายนอก คือปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม (Well adapted) และบุคคลที่สามารถปรับตัวได้ดีทั้งภายในและภายนอก จะเป็นคนที่มีความสมบูรณ์ทางบุคลิกภาพอย่างเต็มที่ (Integrated personality) ดังนั้น มนุษย์ควรมีแนวทางในการปรับตัวอย่างกว้าง ๆ ในเรื่องดังต่อไปนี้

1. ปรับตัวให้อยู่ร่วมกับมนุษย์ด้วยกันเอง
2. ปรับตัวให้เข้ากับสภาพดินฟ้าอากาศ
3. ปรับตัวให้เข้ากับระเบียบแบบแผน วัฒนธรรมในท้องถิ่น
4. ปรับตัวให้เข้ากับแนวคิดทางสังคม ไม่เป็นคนขวางโลก
5. ปรับตัวให้เข้ากับตัวของตัวเอง

บุญทัศน์ ทุนคำ (อ้างใน กฤษณา ศักดิ์ศรี, 2530 หน้า 355-356) ได้สรุปสาเหตุที่ก่อให้เกิดการปรับตัว คือ

1. แรงขับและความต้องการ (Drives and Needs) โดยทั่วไป บุคคลจะมีความต้องการเป็นพื้นฐาน ได้แก่ ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physical Needs) เช่น เกิดความหิว ต้องการอาหาร และความต้องการทางด้านจิตใจ (Psychological Needs) และความต้องการทั้งสองอย่างนี้ทำให้เกิดแรงขับ (Drives) ใ้มนุษย์ดิ้นรน แสวงหา และตอบสนองความต้องการของตน
2. แรงกระตุ้นจากสังคม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว หรือการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม ทำให้คนมีปัญหาในการปรับตัว หากมนุษย์สามารถที่จะปรับตัวได้ตามกระแสสังคม ก็จะมีความสุข แต่หากปรับตัวไม่ได้ก็เกิดความคับข้องใจ
3. เจตคติ ความสนใจ จุดหมายของชีวิตของตัวเองเปลี่ยนแปลงไป จึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตน

สถานการณ์ที่ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจและนำไปสู่การปรับตัวไม่ได้

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530) ได้กล่าวถึงสถานการณ์ที่เกิด ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ และนำไปสู่การที่เด็กปรับตัวไม่ได้ สรุปได้ดังนี้

1. ความบกพร่องส่วนตัวของเด็ก ทำให้เด็กไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนได้ จึงเกิดความคับข้องใจ
2. ความยากจน เด็กที่มาจากครอบครัวยากจน ย่อมเสียเปรียบในด้านสภาพแวดล้อม เมื่อเด็กมีความต้องการก็จะตอบสนองได้ยากทำให้เกิดความคับข้องใจ และเป็นสาเหตุสำคัญที่นำไปสู่ความประพฤติไม่ดี
3. เด็กที่ถูกทอดทิ้ง เด็กที่พ่อแม่ไม่ให้ความสนใจ หรือมีเวลาเอาใจใส่ดูแลน้อย หรือถูกลงโทษอย่างรุนแรงเด็กมักจะต้องการความรักความสนใจจากผู้อื่นเพื่อเป็นการชดเชย มักเป็นคนขี้อิจฉามีอารมณ์รุนแรง หวงแหนเพื่อนหรือครูที่ตนรัก พยายามเรียกร้องความรักความสนใจจากผู้อื่นด้วยวิธีต่าง ๆ
4. เด็กที่ถูกตามใจจนเคยตัว หรือพ่อแม่ทูลนอมมากเกินไป ตามใจมากเกินไป หรือถูกประคบประหงมอยู่ตลอดเวลา มักจะเป็นคนที่ไม่รู้จักระเบียบแบบแผนของสังคม เป็นคนหยิ่งจองหอง เอาแต่ใจตนเอง เห็นแก่ตัว คื้อคึง ขาดความรับผิดชอบ และมักจะดูถูกคนอื่น

5. ครอบครัวขาดความอบอุ่น ครอบครัวอยู่ในสภาพบ้านแตก พ่อแม่หย่าร้าง หรือ แยกกันอยู่ พ่อแม่ทะเลาะกันเป็นประจำ หรือเป็นเด็กกำพร้า มีจะเป็นเด็กที่มีปัญหา เข้าปัญหา ประพฤติตัว ไม่ดี ชอบทำผิดวินัย

6. ข้อบกพร่องของโรงเรียน เช่น โรงเรียนไม่มีระเบียบ สกปรก รกรุงรัง ขาดแคลน อุปกรณ์การสอนที่ดี มีครูที่ไม่ดี สอนไม่ดี นำเบื้อหน้า นอกจากวิธีสอนไม่ดีแล้ว ยังชอบดุด่า ไม่สนใจ นักเรียน มีการปกครองแบบเผด็จการ มีอคติ ลำเอียง ขาดความยุติธรรม ไร้เหตุผล เด็กจึงรู้สึกเบื้อหน้า โรงเรียน

7. ความต้องการตำแหน่งในสังคม หรือต้องการความสำเร็จ แต่ไม่ได้รับการตอบสนอง เด็กจึงเกิดความคับข้องใจในการปรับตัว

การนำความรู้เรื่องการปรับตัวไปใช้ในการเรียนการสอนและการปกครอง

กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530, หน้า 410) ได้แนะแนวทางวิธีการนำความรู้เรื่องการปรับตัว ไปประยุกต์ใช้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาในการเรียนการสอน และการปกครอง ดังนี้

1. แนะนำวิธีปรับตัวที่ดีแก่นักศึกษา ซึ่งโทษของการปรับตัวที่ไม่ดีแก่นักศึกษา
2. ไม่ทำอะไรที่เป็นเหตุให้นักศึกษาเกิดความคับข้องใจ
3. ตัวครู-อาจารย์เองอย่าปรับตัวด้วยแบบอย่างที่ไม่ดีให้นักศึกษาเห็น นักศึกษาจะเอาเป็นแบบอย่าง
4. สังเกตพฤติกรรมปรับตัวของนักศึกษาเป็นรายบุคคล และช่วยแก้ไขปัญหา
5. กลไกการปรับตัวใด ๆ ใช้บ่อยนักไม่ดี ควรมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบต่างๆ
6. ครู-อาจารย์จัดการปกครองและดูแลให้เป็นธรรม เมตตาและเข้าใจนักศึกษาเป็นที่ตั้ง

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ผู้วิจัยสรุปว่า ปัจจัยหลายประการที่น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญ ที่มีผลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ในการที่จะสามารถใช้ชีวิตและดำรงตนอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ อย่างมีความสุข สามารถดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ การศึกษาเล่าเรียน ปรับเปลี่ยนบุคลิกภาพในหลาย ๆ ด้าน เพื่อการพัฒนาตนเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม เคารพระเบียบ กฎเกณฑ์ ของการอยู่ร่วมกันในสังคม เกิดการยอมรับและเข้าใจผู้อื่น มีการรู้จักผิดชอบชั่วดี รู้จักให้อภัย เห็นอกเห็นใจผู้อื่น ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่จะได้ทำการวิจัยค้นคว้า จะสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิต ที่พึงประสงค์ของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงต่อไป

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในงานหอพักนักศึกษา พบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังเห็นได้จาก งานวิจัยของ สุวิทย์ สมานมิตร (2515 , หน้า 96) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ เพศ อายุ และคณะที่กำลังศึกษาอยู่ ซึ่งพิทักษ์ พหลรัตน์ (2522 , หน้า 80) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูยะลา พบว่า นักศึกษาที่พักอยู่ในหอพักของวิทยาลัย กับนักศึกษาที่พักอยู่ บ้านเช่า และนักศึกษาที่พักอยู่หอพักเอกชน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน คือ นักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักของวิทยาลัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่พักอยู่ในหอพักเอกชน และนักศึกษาที่พักอยู่ใกล้วิทยาลัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักศึกษาที่พักอยู่ไกลจากวิทยาลัยอีกด้วย

ส่วน จรัส โพธิ์ศรี (2518 , หน้า 339) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคใต้ พบว่า การบริหารหอพักวิทยาลัยครูทุกแห่งในภาคใต้ได้จัดสวัสดิการอย่างกว้างขวาง ได้แก่ เครื่องนอน อาหาร ห้องรับแขก วิทยุโทรทัศน์ ตู้ยาประจำหอพัก การปฏิบัติตามระเบียบของหอพักของนักศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างของแต่ละวิทยาลัย เห็นว่า มีนักศึกษาประพฤติผิดระเบียบและฝ่าฝืนระเบียบของหอพักมาก การจัดหอพักของวิทยาลัยแต่ละแห่งยังขาดความคล่องตัวอยู่มาก อัตราค่าบำรุงหอพักไม่เหมาะสม สำหรับพัสดุทรัพย์สิน เพ็ญรัตน์ (2518 , หน้า 53) ได้สำรวจทัศนคติของนิสิตที่มีต่อบริการของหอพักหญิงจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า การจัดบริการของหอพักสนองต่อความต้องการของนิสิตส่วนใหญ่ แต่ยังมีข้อบกพร่องที่ควรพิจารณาปรับปรุงแก้ไข คือ ไม่ได้รับความสะดวกในการใช้ห้องน้ำ ห้องสุขา ไม่มีการซ่อมแซมทันทีเมื่อชำรุด หรือมีปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์ในห้องน้ำ ไม่เห็นด้วยกับการจับสลากเพื่อคัดเลือกนิสิตอยู่ต่อไป การบริการอาหารยังไม่ดีพอ ไม่มีมาตรการที่ดีสำหรับการหนีและป้องกันอัคคีภัย และหอพักยังไม่กระตุ้นให้นิสิตรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ได้ดีพอ

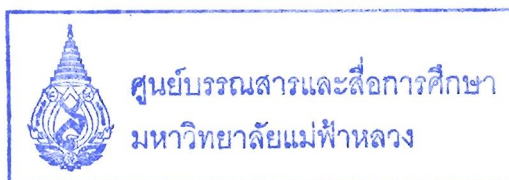
นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับงานหอพักนักศึกษา ได้แก่ ลอคคลิน (Lockin. 1976 , p 149-A) ได้ศึกษาสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัย 4 แห่ง เกี่ยวกับนโยบาย กฎ ระเบียบ การบริหาร การแบ่งหน้าที่ของหน่วยงาน ที่ส่งผลกระทบต่อนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า สถาบัน 2 แห่ง ได้ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการบริหารเต็มที่ ส่วนอีก 2 สถาบันให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการบริหารเพียงส่วนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างสถาบันที่นักศึกษาเข้าร่วมการบริหารอย่างเต็มที่ กับสถาบันที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการบริหารเป็นบางส่วนแล้ว ปรากฏว่า สถาบันที่นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมการบริหารอย่างเต็มที่ จะมีกฎ ระเบียบ รวมทั้งนโยบายทางด้านสังคม ส่วนการปกครองนักศึกษาจะทำได้ดี

ข้อเสนอแนะของ นักศึกษาจะได้รับการตอบสนองจากครูอาจารย์เป็นอย่างดี มากกว่าสถาบันที่ให้นักศึกษามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางด้านการบริหารเพียงเล็กน้อย

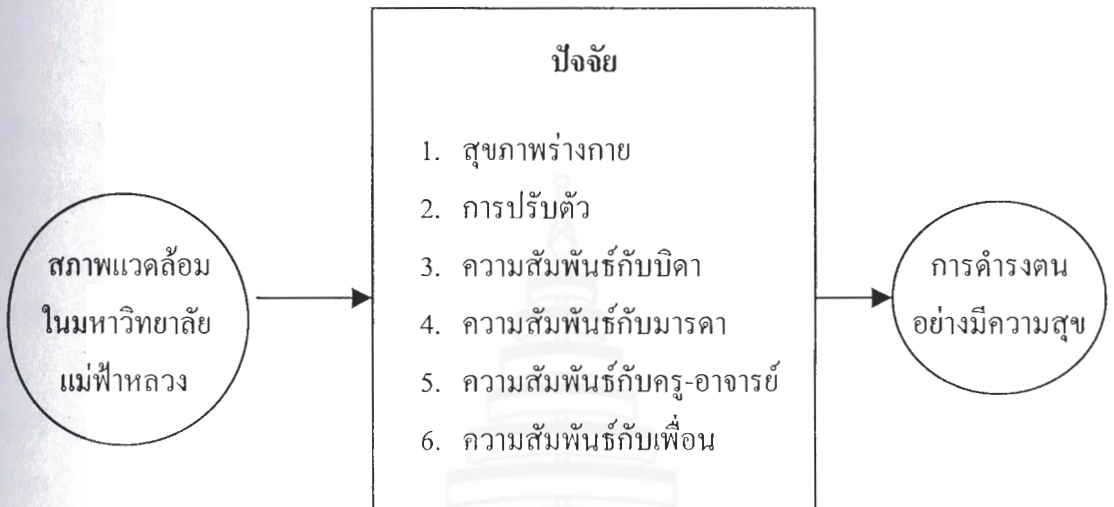
ส่วน เพียร์สัน (Pearson 1973 , p 4795-A) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของที่พักอาศัยที่มีผลต่อคุณลักษณะของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตของมหาวิทยาลัยเพอร์ดู (Purdue) จำนวน 204 คน อาศัยอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัย 100 คน อาศัยอยู่ในบ้านพักส่วนบุคคลของมหาวิทยาลัย 104 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า แนวโน้มสำคัญระหว่างที่พักอาศัยที่แตกต่างกันนั้น ทำให้มีผลต่อคุณลักษณะด้านการปรับตัวและการพัฒนานิสัยการอยู่ร่วมกัน นิสิตที่อาศัยอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัยมีแนวโน้มด้านความเอื้อเฟื้อและให้ความช่วยเหลือต่อเพื่อน มากกว่านิสิตที่อาศัยอยู่ในบ้านพักส่วนบุคคลของมหาวิทยาลัย สำหรับ แองกัส (Angus. 1982 , p 669-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษาและแหล่งที่นักศึกษาขอคำแนะนำปรึกษา โดยศึกษาจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 349 คน ของวิทยาลัยเซเวนต์แอดเวนทิส พบว่า การจัดบริการหอพักให้แก่ นักศึกษามีผลกระทบเป็นอย่างมากต่อการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาทางการเรียนมากกว่าปัญหาส่วนตัว ปัญหาการประกอบอาชีพ และปัญหาทางสังคม นักศึกษาที่อยู่ประจำหอพักและนักศึกษาประเภทเดินเรียนจะประสบปัญหาไม่แตกต่างกัน และจะขอคำแนะนำในการแก้ไขปัญหามาจากผู้อื่นที่แตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่จะขอคำแนะนำในการแก้ไขปัญหามาจากผู้อื่นแตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่จะขอคำแนะนำจากเพื่อนในหอพักด้วยกัน

นอกจากนี้ แซมฟอร์ด (Sanford. 1970 , p 65) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพทางด้านความรู้สึก รับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคมมากกว่าทางด้านสติปัญญา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายที่พักอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย ทำคะแนนความรู้สึกรับผิดชอบสูงกว่า นักศึกษาหญิงและชายที่พักอยู่นอกหอพักของมหาวิทยาลัย ซึ่งผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีที่พักอาศัยต่างกันก็จะมีบุคลิกภาพต่างกัน ซึ่งแบล็คแมน (Blackman. 1968 , p 47) ได้ทำการวิจัยโดยการทดลองจัดกิจกรรมขึ้นในหอพักของวิทยาลัยเอกชน ในรัฐเนบราสกา โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักศึกษาในหอพัก พบว่า กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมมีวิธีการแก้ปัญหาและใช้เหตุผลได้ดีกว่าผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความกระตือรือร้นต่อความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนภายในหอพักยิ่งขึ้น

LB
1051
๑๙๖๓
2546
D.3

10. กรอบแนวความคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวความคิดในการวิจัย ผู้วิจัยเน้นถึงสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมด้านกายภาพ เช่น บริเวณของสถาบัน สภาพอาคารหอพัก ความสะอาด ความปลอดภัย ความร่มรื่นและสวยงาม สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการเรียนการสอนและการพัฒนา นักศึกษา หรือเป็นสภาพการณ์อื่น ๆ เช่น กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ วิธีปฏิบัติ และบรรยากาศในสถาบัน ซึ่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญในการก่อให้เกิดปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นด้าน สุขภาพร่างกายของนักศึกษา ด้านการปรับตัว ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา ครู-อาจารย์ และเพื่อน นักศึกษาด้วยกัน ก็น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของนักศึกษา อันส่งผลต่อการ ดำรงชีวิตความเป็นอยู่ในสถาบันการศึกษา ตลอดระยะเวลาที่ นักศึกษาพักอาศัยอยู่ภายในหอพักนักศึกษา ของมหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ในด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 25445 และพักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จำนวน 758 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) บ่งถามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเพศ ห้องพัก ชั้นปีที่ศึกษา สำนักวิชา สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา-มารดา อาชีพของบิดาและมารดา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาส่วนตัวของมูนีย์ (Mooney Problem Check Lists) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 100 ข้อ โดยแบ่งเป็นด้านต่าง ๆ 5 ด้าน ดังนี้

- 2.1 ด้านสุขภาพร่างกาย
- 2.2 ด้านความสัมพันธ์กับบิดา
- 2.3 ด้านความสัมพันธ์กับมารดา
- 2.4 ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์
- 2.5 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ลักษณะข้อคำถามแต่ละด้าน จะประกอบไปด้วยข้อคำถาม ที่เป็นประโยคบอกเล่า 1 ประโยค จำนวน 20 ข้อ โดยผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องขีดเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตนเองมีปัญหาเกี่ยวกับข้อนั้น ๆ จากมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ที่ให้ผู้ตอบประมาณค่าแล้วเลือกเพียงคำตอบเดียว ในแต่ละข้อคำถามจะเป็นเนื้อหาบรรยายลักษณะปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาแตกต่างกันไปแต่ละด้าน

การประเมินจากแบบสอบถามดังกล่าว ผู้ตอบแต่ละคนจะได้คะแนนแต่ละข้อจาก 1 – 6 โดยมีคะแนนรวมตั้งแต่ 20 – 120 คะแนน สำหรับผู้ที่ได้คะแนนรวมสูง แสดงให้เห็นว่าปัจจัยต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ใน 5 ด้าน น้อยหรือต่ำ สำหรับผู้ที่ได้คะแนนรวมน้อย แสดงให้เห็นว่าปัจจัยต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา มากหรือสูง

ซึ่งได้ทำการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในแต่ละด้าน โดยดำเนินการทดสอบกับนักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient of Alpha) วัดค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) ได้ค่าความเที่ยง 0.91 และเมื่อแยกวัดความเที่ยงในแต่ละด้านได้ผลดังนี้

1. ด้านสุขภาพร่างกาย ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.70
2. ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.89
3. ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83
4. ด้านความสัมพันธ์กับครู - อาจารย์ ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.75
5. ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.89

เกณฑ์การให้คะแนน ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนไว้ดังนี้
ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิมิต (Positive) ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่เคยเลย	ให้คะแนน	1
ถ้าตอบ	น้อยครั้งมาก	ให้คะแนน	2
ถ้าตอบ	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ให้คะแนน	3
ถ้าตอบ	ค่อนข้างบ่อย	ให้คะแนน	4
ถ้าตอบ	บ่อยครั้ง	ให้คะแนน	5
ถ้าตอบ	เป็นประจำ	ให้คะแนน	6

ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ (Negative) ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่เคยเลย	ให้คะแนน	6
ถ้าตอบ	น้อยครั้งมาก	ให้คะแนน	5
ถ้าตอบ	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ให้คะแนน	4
ถ้าตอบ	ค่อนข้างบ่อย	ให้คะแนน	3
ถ้าตอบ	บ่อยครั้ง	ให้คะแนน	2
ถ้าตอบ	เป็นประจำ	ให้คะแนน	1

เกณฑ์การแปลผล

คะแนน	5.50 – 6.00	แปลว่า	มีความสำคัญในระดับมากที่สุด
คะแนน	4.50 – 5.49	แปลว่า	มีความสำคัญในระดับมาก
คะแนน	3.50 – 4.49	แปลว่า	มีความสำคัญในระดับปานกลาง
คะแนน	2.50 – 3.49	แปลว่า	มีความสำคัญในระดับน้อย
คะแนน	1.50 – 2.49	แปลว่า	มีความสำคัญในระดับน้อยมาก
คะแนน	1.00 – 1.49	แปลว่า	มีความสำคัญในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบวัดความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ
การปรับตัวของนักศึกษา จำนวน 20 ข้อ

ลักษณะข้อคำถาม จะเป็นประโยคบอกเล่า 1 ประโยค จำนวน 20 ข้อ โดยผู้ตอบ
แบบสอบถามจะต้องขีดเครื่องหมายลงในช่องที่ตรงกับลักษณะอาการในข้อความนั้น ๆ จากมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) ที่ให้ผู้ตอบประมาณค่า แล้วเลือกเพียงคำตอบเดียว ในแต่ละข้อคำถามจะเป็น
เนื้อหาบรรยายลักษณะอาการ ในการปรับตัวของนักศึกษาแตกต่างกันไป

เกณฑ์การให้คะแนน (ตามแนวความคิด Likert Scale อ้างใน บุญส่ง นิลแก้ว , 2541 ,

หน้า 130)

ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิมิต (Positive) ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่จริงเลย	ให้คะแนน	1
ถ้าตอบ	จริงบ้างเล็กน้อย	ให้คะแนน	2
ถ้าตอบ	จริงเกินครึ่ง	ให้คะแนน	3
ถ้าตอบ	จริง	ให้คะแนน	4
ถ้าตอบ	จริงที่สุด	ให้คะแนน	5

ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ (Negative) ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	ไม่จริงเลย	ให้คะแนน	5
ถ้าตอบ	จริงบ้างเล็กน้อย	ให้คะแนน	4
ถ้าตอบ	จริงเกินครึ่ง	ให้คะแนน	3
ถ้าตอบ	จริง	ให้คะแนน	2
ถ้าตอบ	จริงที่สุด	ให้คะแนน	1

เกณฑ์การแปลผล (อ้างใน บุญส่ง นิลแก้ว , 2541, หน้า 146)

คะแนน 4.50 – 5.00	แปลว่า	มีความสามารถในการปรับตัวในระดับมากที่สุด
คะแนน 3.50 – 4.49	แปลว่า	มีความสามารถในการปรับตัวในระดับมาก
คะแนน 2.50 – 3.49	แปลว่า	มีความสามารถในการปรับตัวในระดับปานกลาง
คะแนน 1.50 – 2.49	แปลว่า	มีความสามารถในการปรับตัวในระดับน้อย
คะแนน 1.00 – 1.49	แปลว่า	มีความสามารถในการปรับตัวในระดับน้อยที่สุด

ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม เพื่อวัดความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาบทความ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดเนื้อหาในการที่ต้องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความเที่ยง

ของเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของแบบสอบถาม

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษาในกำกับ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง กับนักศึกษาที่เป็นประชากรในการวิจัย
2. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและตรวจให้คะแนน แล้วบันทึกคะแนนเก็บไว้
3. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาระดับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา
4. นำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล เขียนรายงานที่สมบูรณ์พร้อมข้อเสนอแนะ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละของจำนวนผู้ตอบ จำแนกตาม เพศ ห้องพัก ชั้นปีที่ศึกษา สำนักวิชา สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา- มารดา อาชีพของบิดา และอาชีพของมารดา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพัก นักศึกษาในแต่ละด้าน คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean (μ)) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation (σ)) ทดสอบค่าความสัมพันธ์ในแต่ละด้าน โดยหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 3 แบบวัดระดับความสามารถในการปรับตัว โดยคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิจัย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ของจำนวน ผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ ห้องพัก ชั้นปีที่ศึกษา สำนักวิชา สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา - มารดา อาชีพของบิดา และอาชีพของมารดา แสดงไว้ในตาราง 1- 7

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ที่พักอาศัยในหอพัก นักศึกษาในแต่ละด้าน ทดสอบค่าความสัมพันธ์ในแต่ละด้าน วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean (μ)) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation (σ)) และ หาค่าสหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) แสดงไว้ในตาราง 8-15

ตอนที่ 3 แบบวัดระดับความสามารถในการปรับตัว โดยคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (Mean (μ)) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation (σ)) แสดงไว้ในตาราง 16

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ผู้วิจัยได้แสดงไว้ในตาราง 1- 7

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	189	25.78
หญิง	544	74.22
รวม	733	100.00

จากตาราง 1 พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 733 คน เป็นเพศชาย จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 25.78 เป็นเพศหญิง จำนวน 544 คน คิดเป็นร้อยละ 74.22

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาคารหอพัก

อาคาร	จำนวน	ร้อยละ
อาคารหอพัก F1	223	30.42
อาคารหอพัก F2	225	30.70
อาคารหอพัก F3	96	13.10
อาคารหอพัก M1	189	25.78
รวม	733	100.00

จากตาราง 2 พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 733 คน พักอาศัยอยู่ในอาคารหอพักนักศึกษา F1 จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 30.42 อาคารหอพักนักศึกษา F2 จำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 30.70 อาคารหอพักนักศึกษา F3 จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 13.10 และ อาคารหอพักนักศึกษา M1 จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 25.78

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 1	694	94.68
ชั้นปีที่ 2	36	4.91
ชั้นปีที่ 3	3	0.41
รวม	733	100.00

จากตาราง 3 พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 733 คน กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 694 คน คิดเป็นร้อยละ 94.68 กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 จำนวน 36 คน คิดเป็น ร้อยละ 4.91 และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.41

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสำนักวิชา

สำนักวิชา	จำนวน	ร้อยละ
การจัดการ	387	52.80
เทคโนโลยีสารสนเทศ	145	19.78
ศิลปศาสตร์	117	15.96
อุตสาหกรรมเกษตร	54	7.37
วิทยาศาสตร์	30	4.09
รวม	733	100.00

จากตาราง 4 พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 733 คน เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสำนักวิชาการจัดการมากที่สุด จำนวน 387 คน คิดเป็นร้อยละ 52.80 รองลงมา กำลังศึกษาอยู่ในสำนักวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 19.78 กำลังศึกษาอยู่ในสำนักวิชาศิลปศาสตร์ จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 15.96 กำลังศึกษาอยู่ในสำนักวิชาอุตสาหกรรมเกษตร จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 7.37 และกำลังศึกษาอยู่ในสำนักวิชาวิทยาศาสตร์น้อยที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 4.09

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกสถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา-มารดา

สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา-มารดา	จำนวน	ร้อยละ
อยู่ร่วมกัน	584	79.67
หย่าร้าง	49	6.68
แยกกันอยู่	46	6.28
บิดาเสียชีวิต	40	5.46
มารดาเสียชีวิต	12	1.64
เสียชีวิตทั้งสองฝ่าย	2	0.27
รวม	733	100.00

จากตาราง 5 พบว่า สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดามารดาอยู่ร่วมกัน มีจำนวนมากที่สุด คือ 584 คน คิดเป็นร้อยละ 79.67 รองลงมา คือ หย่าร้าง จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 6.68 แยกกันอยู่ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 6.28 บิดาเสียชีวิต จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 5.46 มารดาเสียชีวิต จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 1.64 ส่วนบิดามารดาเสียชีวิตทั้งสองฝ่าย มีจำนวนน้อยที่สุด คือ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.27

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพของบิดา	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	232	31.65
เกษตรกร	187	25.51
ค้าขาย	104	14.19
รับจ้าง	87	11.87
ธุรกิจส่วนตัว	41	5.59
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	26	3.55
พนักงานบริษัทเอกชน	24	3.28
ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน)	14	1.91
พนักงานองค์กรของรัฐ	11	1.50
อื่น ๆ	7	0.95
รวม	733	100.00

จากตาราง 6 พบว่า นักศึกษาที่มีบิดาประกอบอาชีพรับราชการ มีจำนวนมากที่สุด คือ 232 คน คิดเป็นร้อยละ 31.65 รองลงมา คือ เกษตรกร จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 25.51 ค้าขาย จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 14.19 รับจ้าง จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 11.87 ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 5.59 พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 3.55 พนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 3.28 ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน) จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 1.91 พนักงานองค์กรของรัฐ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50 ส่วนบิดาที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ คือ ข้าราชการบำนาญ เกษียณอายุราชการ และเสียชีวิต จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.95

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพของมารดา	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	174	23.73
เกษตรกร	170	23.19
ค้าขาย	137	18.70
รับจ้าง	99	13.51
ธุรกิจส่วนตัว	68	9.28
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	36	4.91
พนักงานบริษัทเอกชน	23	3.14
ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน)	14	1.90
พนักงานองค์กรของรัฐ	6	0.82
อื่น ๆ	6	0.82
รวม	733	100.00

จากตาราง 6 พบว่า นักศึกษาที่มีมารดาประกอบอาชีพรับราชการ มีจำนวนมากที่สุด คือ 174 คน คิดเป็นร้อยละ 23.73 รองลงมา คือ เกษตรกร จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 23.19 ค้าขาย จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 18.70 รับจ้าง จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 13.51 ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 9.28 พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 4.91 พนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 3.14 ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน) จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 พนักงานองค์กรของรัฐ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.82 ส่วนมารดาที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ คือ ข้าราชการบำนาญ เกษียณอายุราชการ และเสียชีวิต จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 0.82

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา
วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean (μ)) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation
(σ)) ผู้วิจัยได้แสดงไว้ในตาราง 8-13
การทดสอบค่าความสัมพันธ์ในแต่ละด้าน โดยหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson
Product Moment Correlation Coefficient) ผู้วิจัยได้แสดงไว้ในตาราง 14-15

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพล
ต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านสุขภาพร่างกาย

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับอาการ /ความรู้สึก
1	หอบหืดถึงขนาดต้องหยุดพักการเรียน	5.86	0.51	มากที่สุด
2	เป็นลม	5.66	0.71	มากที่สุด
3	มือสั่นจนทำให้การเขียนหนังสือลำบาก	5.52	0.83	มากที่สุด
4	ชัก หรือมีอาการเกร็งของกล้ามเนื้อ หรือการกระตุกของกล้ามเนื้อ	5.51	0.87	มากที่สุด
5	มีปัญหาในเรื่องการพูด (เช่น พูดติดอ่าง พูดไม่ชัด ฯลฯ)	5.47	0.84	มาก
6	อาเจียน	5.39	0.84	มาก
7	ไม่สามารถจะจำเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปได้	5.11	1.08	มาก
8	มีปัญหาเกี่ยวกับได้ยิน (เช่น หูฟังไม่ชัด)	5.10	1.01	มาก
9	แสดงพฤติกรรมที่แปลกบางอย่างโดยไม่รู้สึกรู้ตัว แต่มาทราบภายหลังจากที่มีคนบอก	5.08	2.46	มาก
10	จนเฉียว ควบคุมอารมณ์ตนเองลำบาก	4.74	1.12	ปานกลาง
11	เมื่อตื่นตื่น กังวล จะรู้สึกหัวใจสั่น พูดเสียงสั่น	4.42	1.22	ปานกลาง
12	เวียนศีรษะ	4.33	1.20	ปานกลาง
13	เบื่ออาหาร	4.32	1.24	ปานกลาง

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับอาการ / ความรู้สึก
14	มีปัญหาเรื่องสายตา	4.29	1.68	ปานกลาง
15	ปวดท้อง	4.08	1.23	ปานกลาง
16	นอนไม่หลับ	3.98	1.29	น้อย
17	มีปัญหาเรื่องน้ำหนักตัว	3.95	1.77	น้อย
18	เหนื่อยง่าย	3.85	1.29	น้อย
19	ปวดศีรษะ	3.76	1.18	น้อย
20	ในเรื่องรูปร่างหน้าตาของท่าน ท่านรู้สึก	2.52	1.26	น้อย
รวม		4.64	0.51	มาก

จากตาราง 8 พบว่า โดยรวม นักศึกษามีอาการ หรือ ความรู้สึกในด้านสุขภาพ ร่างกาย ในระดับมาก ($\mu = 4.64$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า มีอาการ หรือความรู้สึกในด้านสุขภาพร่างกายในระดับมากที่สุด ($\mu = 5.86 - 5.51$) เช่น หอบหืดถึงขนาดต้องหยุดพักการเรียน , เป็นลม , มือสั่นจนทำให้การเขียนหนังสือลำบาก และชัก หรือ มีอาการเกร็งของกล้ามเนื้อ หรือการกระตุกของ กล้ามเนื้อ อาการ หรือความรู้สึกในด้านสุขภาพร่างกายในระดับมาก ($\mu = 5.47 - 5.08$) เช่น มีปัญหาในเรื่องการปวด (เช่นปวดติดอย่างปวดไม่ขาด ฯลฯ) , อาเจียน , ไม่สามารถจะจำเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปได้ , มีปัญหาเกี่ยวกับไต้ยีน (เช่น หูฟังไม่ชัด) และแสดงพฤติกรรมที่แปลกบางอย่างโดยไม่รู้สึกตัว แต่มาทราบภายหลังจากที่มีคนบอกอาการ หรือความรู้สึกในด้านสุขภาพร่างกายในระดับปานกลาง ($\mu = 4.74 - 4.08$) เช่น ขุนเขี้ยว ควบคุมอารมณ์ตนเองลำบาก, เมื่อตื่นเต้น กังวล จะรู้สึกหัวใจสั่น พุดเสียงสั่น , เวียนศีรษะ , เบื่ออาหาร , มีปัญหาเรื่องสายตา และปวดท้อง อาการ หรือความรู้สึกในด้านสุขภาพร่างกายในระดับน้อย ($\mu = 5.47 - 5.08$) เช่น นอนไม่หลับ , มีปัญหาเรื่องน้ำหนักตัว , เหนื่อยง่าย , ปวดศีรษะ และความรู้สึก ในเรื่องรูปร่างหน้าตา

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูล พบว่า แสดงพฤติกรรมที่แปลกบางอย่างโดยไม่รู้สีกตัว
แต่มาทราบภายหลังจากที่มีคนบอก มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด ($\sigma = 2.46$) และ หอบหืดถึงขนาด
ต้องหยุดพักการเรียน มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด ($\sigma = 0.51$)

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับบิดา

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความรู้สึก
1	พ่อของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง	5.65	1.18	มากที่สุด
2	พ่อทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ดีเท่าที่ควร	5.61	1.36	มากที่สุด
3	พ่อไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย	5.56	1.29	มากที่สุด
4	พ่อไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญ ของครอบครัวเลย	5.56	1.43	มากที่สุด
5	พ่อทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	5.50	1.40	มากที่สุด
6	พ่อไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย	5.49	1.46	มาก
7	ข้าพเจ้าไม่ยอมเจริญหน้ากับพ่อ	5.47	1.40	มาก
8	ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่พ่อเลย ไม่ว่าในเรื่องใด ๆ	5.46	1.38	มาก
9	พ่อมักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ	5.44	1.43	มาก
10	ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากพ่อของข้าพเจ้า	5.43	1.34	มาก
11	พ่อไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	5.43	1.37	มาก
12	พ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากจะอยู่บ้านเพราะไม่มี ความสุข	5.39	1.48	มาก
13	พ่อมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	5.33	1.37	มาก
14	ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับพ่อเสมอ	5.31	1.41	มาก
15	พ่อขัดขวางข้าพเจ้าไม่ยอมให้ทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	5.25	2.66	มาก
16	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพ่อห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า	5.21	1.56	มาก
17	พ่อขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ	5.15	1.45	มาก

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความรู้สึก
18	พ่อตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ	5.07	1.34	มาก
19	ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือ ขอคำแนะนำกับพ่อเลย	4.79	1.67	มาก
20	ข้าพเจ้าเกรงกลัวพ่อมาก	4.60	1.74	มาก
รวม		5.33	1.08	มาก

จากตาราง 9 พบว่า โดยรวม นักศึกษามีความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับบิดา ในระดับมาก ($\mu = 5.33$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับบิดาในระดับมากที่สุด ($\mu = 5.56 - 5.50$) เช่น พ่อของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง , พ่อทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ดีเท่าที่ควร , พ่อไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย , พ่อไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของครอบครัวเลย และพ่อทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับบิดาในระดับมาก ($\mu = 5.49 - 4.60$) เช่น พ่อไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย , ข้าพเจ้าไม่ยากเชิญหน้ากับพ่อ , ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่พ่อเลย ไม่ว่าในเรื่องใด ๆ , พ่อมักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ , ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ได้จากพ่อของข้าพเจ้า , พ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่บ้านเพราะไม่มีความสุข , พ่อมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ , พ่อขัดขวางข้าพเจ้าไม่ยอมให้ทำอะไร ๆ ตามใจชอบ , ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพ่อห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า , พ่อขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ , พ่อตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ , ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำกับพ่อเลย และข้าพเจ้าเกรงกลัวพ่อมาก

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูล พบว่า พ่อขัดขวางข้าพเจ้าไม่ยอมให้ทำอะไร ๆ ตามใจชอบ มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด ($\sigma = 2.66$) และพ่อของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด ($\sigma = 1.18$)

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ /ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
1	แม่ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร	5.81	0.97	มากที่สุด
2	แม่ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของครอบครัวเลย	5.80	0.98	มากที่สุด
3	แม่ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย	5.79	0.90	มากที่สุด
4	แม่ของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง	5.79	0.91	มากที่สุด
5	แม่ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย	5.77	1.03	มากที่สุด
6	แม่ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	5.76	1.01	มากที่สุด
7	ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับแม่	5.72	1.10	มากที่สุด
8	แม่ทำให้ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่บ้านเพราะไม่มีความสุข	5.71	1.04	มากที่สุด
9	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าแม่ห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า	5.67	1.15	มากที่สุด
10	แม่มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	5.64	1.02	มากที่สุด
11	ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่แม่เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ	5.64	1.05	มากที่สุด
12	ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ได้จากแม่ของข้าพเจ้า	5.64	1.06	มากที่สุด
13	แม่มักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ	5.64	1.06	มากที่สุด
14	แม่ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	5.62	1.16	มากที่สุด
15	ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำกับแม่เลย	5.47	1.15	มาก
16	ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับแม่เสมอ	5.42	1.19	มาก

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความรู้สึก
17	แม่ขัดขวางข้าพเจ้าไม่ยอมให้ทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	5.36	1.13	มาก
18	แม่ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ	5.34	1.28	มาก
19	แม่ตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ	5.08	1.31	มาก
20	ข้าพเจ้าเกรงกลัวแม่มาก	4.91	1.61	มาก
รวม		5.58	0.80	มากที่สุด

จากตาราง 10 พบว่า โดยรวม นักศึกษามีความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับมารดา ในระดับมากที่สุด ($\mu = 5.58$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับมารดา ในระดับมากที่สุด ($\mu = 5.81 - 5.62$) เช่น แม่ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร , แม่ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของครอบครัวเลย , แม่ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย , แม่ของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง , แม่ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย , แม่ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ , ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับแม่ , แม่ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่บ้านเพราะไม่มีความสุข , ข้าพเจ้ารู้สึกแค้นแม่ห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า , ข้าพเจ้ารู้สึกแค้นแม่ห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า , แม่มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ , แม่มักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ , แม่ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับมารดาในระดับมาก ($\mu = 5.47 - 4.91$) เช่น , ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือขอคำแนะนำกับแม่เลย , ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับแม่เสมอ , แม่ขัดขวางข้าพเจ้าไม่ยอมให้ทำอะไร ๆ ตามใจชอบ , แม่ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ , แม่ตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ และข้าพเจ้าเกรงกลัวแม่มาก

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูล พบว่า แม่ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด ($\sigma = 1.28$) และแม่ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด ($\sigma = 0.90$)

ตาราง 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความรู้สึก
1	อาจารย์มักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ	5.78	0.88	มากที่สุด
2	ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ได้จากอาจารย์ข้าพเจ้า	5.76	0.91	มากที่สุด
3	ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับอาจารย์เสมอ	5.74	0.84	มากที่สุด
4	อาจารย์ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อน ต่างเพศ	5.73	0.96	มากที่สุด
5	อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยู่มหาวิทยาลัยเพราะ ไม่มีความสุข	5.72	0.94	มากที่สุด
6	อาจารย์ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกคน สำคัญของชั้นเรียนเลย	5.64	0.94	มากที่สุด
7	อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง	5.64	1.01	มากที่สุด
8	ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่อาจารย์เลย ไม่ว่าในเรื่องใด ๆ	5.63	0.93	มากที่สุด
9	อาจารย์ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	5.56	0.97	มากที่สุด
10	อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	5.56	1.01	มากที่สุด
11	อาจารย์ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย	5.54	1.05	มากที่สุด
12	อาจารย์ตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ	5.50	0.94	มากที่สุด
13	อาจารย์ขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	5.50	1.03	มากที่สุด
14	อาจารย์ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย	5.47	1.07	มาก
15	อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	5.40	1.11	มาก
16	อาจารย์ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผล เท่าที่ควร	5.40	1.15	มาก

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความรู้สึก
17	ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับอาจารย์	5.39	1.04	มาก
18	ข้าพเจ้าเกรงกลัวอาจารย์มาก	5.06	1.42	มาก
19	ข้าพเจ้ารู้สึกที่อาจารย์ห่างเหินไม่เป็นกันเอง กับข้าพเจ้า	5.03	1.34	มาก
20	ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือ ขอคำแนะนำกับอาจารย์เลย	4.40	1.63	ปานกลาง
รวม		5.47	0.64	มาก

จากตาราง 11 พบว่า โดยรวม นักศึกษามีความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ในระดับมาก ($\mu = 5.47$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ในระดับมากที่สุด ($\mu = 5.78 - 5.50$) เช่น อาจารย์มักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ , ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากอาจารย์ , ข้าพเจ้า , ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับอาจารย์เสมอ , อาจารย์ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ , อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าไม่ยอมมหาวิทยาลัยเพราะไม่มีความสุข , อาจารย์ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกคนสำคัญของชั้นเรียนเลย , อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง , ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่อาจารย์เลย ไม่ว่าในเรื่องใด ๆ , อาจารย์ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า , อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ , อาจารย์ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย , อาจารย์ตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ , อาจารย์ขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ในระดับมาก ($\mu = 5.47 - 5.03$) เช่น อาจารย์ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย , อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ , อาจารย์ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร , ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับอาจารย์ , ข้าพเจ้าเกรงกลัวอาจารย์มาก , ข้าพเจ้ารู้สึกที่อาจารย์ห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ในระดับปานกลาง ($\mu = 4.40$) ได้แก่ ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือขอคำแนะนำกับอาจารย์เลย

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูล พบว่า ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ
หรือขอคำแนะนำกับอาจารย์เลย มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด ($\sigma = 1.63$) และข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้ง
กับอาจารย์เสมอ มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด ($\sigma = 0.84$)

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความรู้สึก
1	ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นมิตรกับเพื่อนคนไหน ๆ ทั้งสิ้น เพราะคิดว่าเขาคงไม่ชอบข้าพเจ้า	5.79	0.80	มากที่สุด
2	ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับเพื่อน	5.73	0.81	มากที่สุด
3	ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกสนุกสนานในหมู่เพื่อนฝูงเลย	5.72	0.74	มากที่สุด
4	เพื่อนไม่เคยช่วยเหลือข้าพเจ้าเลย	5.65	0.81	มากที่สุด
5	เพื่อนขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อน ต่างเพศ	5.64	1.13	มากที่สุด
6	เพื่อนของข้าพเจ้าขัดขวางการออกไปเที่ยวกับ เพื่อนอื่น ๆ	5.52	1.12	มากที่สุด
7	เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนอื่น ๆ เสมอ	5.49	1.05	มาก
8	เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	5.48	1.16	มาก
9	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเข้ากับเพื่อนไม่ได้	5.47	1.14	มาก
10	เพื่อนไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	5.43	0.99	มาก
11	เพื่อนไม่เคยสนใจข้าพเจ้าเลย	5.43	1.18	มาก
12	ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อนเสมอ	5.42	0.90	มาก
13	เพื่อนขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	5.41	1.12	มาก
14	ข้าพเจ้าคิดนิสสัยไม่ดีจากเพื่อนของข้าพเจ้า	5.40	1.17	มาก
15	เพื่อนของข้าพเจ้าทำให้ผลการเรียนของข้าพเจ้า ไม่ได้ผลเท่าที่ควร	5.39	1.13	มาก
16	ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือขอ คำแนะนำจากเพื่อนเลย	5.33	1.26	มาก

ลำดับ ที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความสำคัญ
17	โดยปกติเพื่อน ๆ ไม่เคยเห็นด้วยกับความคิดของ ข้าพเจ้าเลย	5.31	1.10	มาก
18	เพื่อนคู่คำ ตำหนิ ข้าพเจ้าเสมอ	5.30	0.94	มาก
19	ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำร่วมกับ เพื่อน ๆ	5.17	1.34	มาก
20	เพื่อนมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	5.08	1.11	มาก
รวม		5.29	0.42	มาก

จากตาราง 12 พบว่า โดยรวม นักศึกษามีความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับเพื่อนในระดับมาก ($\mu = 5.29$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับเพื่อนในระดับมากที่สุด ($\mu = 5.79 - 5.52$) เช่น ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นมิตรกับเพื่อนคนไหน ๆ ทั้งสิ้น เพราะคิดว่าเขาคงไม่ชอบข้าพเจ้า , ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับเพื่อน , ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกสนุกสนานในหมู่เพื่อนฝูงเลย , เพื่อนไม่เคยช่วยเหลือข้าพเจ้าเลย , เพื่อนขัดขวางข้าพเจ้าในการ ติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ , เพื่อนของข้าพเจ้าขัดขวางการออกไปเที่ยวกับเพื่อนอื่น ๆ ความรู้สึกต่อความสัมพันธ์กับเพื่อนในระดับมาก ($\mu = 5.49 - 5.08$) เช่น เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อน อื่น ๆ เสมอ , เพื่อน ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ , ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเข้ากับเพื่อนไม่ได้ , เพื่อนไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า , เพื่อนไม่เคยสนใจข้าพเจ้าเลย , ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อนเสมอ , เพื่อนขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ , ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากเพื่อนของข้าพเจ้า , เพื่อนของข้าพเจ้าทำให้ผลการเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร , ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือขอคำแนะนำจากเพื่อนเลย , โดยปกติเพื่อน ๆ ไม่เคยเห็นด้วยกับความคิดของข้าพเจ้าเลย , เพื่อนคู่คำ ตำหนิ ข้าพเจ้าเสมอ , ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำร่วมกับเพื่อน ๆ และ เพื่อนมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูล พบว่า ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำร่วมกับเพื่อน ๆ มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด ($\sigma = 1.34$) และข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกสนุกสนานในหมู่เพื่อนฝูงเลย มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด ($\sigma = 0.74$)

ตาราง 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอาการ / ความรู้สึก ต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา จำแนกเป็นรายด้าน

ข้อความ	μ	σ	ระดับ ความรู้สึก
ด้านความสัมพันธ์กับมารดา	5.58	0.80	มากที่สุด
ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์	5.47	0.64	มาก
ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน	5.45	0.67	มาก
ด้านความสัมพันธ์กับบิดา	5.33	1.08	มาก
ด้านสุขภาพร่างกาย	4.64	0.51	มาก
รวม	5.29	0.42	มาก

จากตาราง 13 พบว่า โดยรวม นักศึกษามีความรู้สึกต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\mu = 5.29$) เมื่อพิจารณารายด้านส่วนใหญ่ พบว่า มีความรู้สึกอยู่ในระดับมาก ($\mu = 5.47 - 4.64$) ยกเว้น ด้านความสัมพันธ์กับมารดา เพียงด้านเดียวที่มีความรู้สึกอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 5.58$)

ตาราง 14 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา	PH	FR	MR	TR	FRR
ด้านสุขภาพร่างกาย (PH)	1.00	0.115	0.058	0.156	0.165
ด้านความสัมพันธ์กับบิดา (FR)		1.00	0.119	0.078	0.124
ด้านความสัมพันธ์กับมารดา (MR)			1.00	0.222	0.111
ด้านความสัมพันธ์กับครู (TR)				1.00	0.237
ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (FRR)					1.00

จากตาราง 14 เมื่อวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ทั้ง 5 ด้าน โดยใช้สูตรค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันแล้ว ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ดังนี้คือ

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ คือ
 - 1.1 ด้านความสัมพันธ์กับครู กับด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ($r = 0.237$)
 - 1.2 ด้านความสัมพันธ์กับมารดา กับด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ ($r = 0.222$)
2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำมาก คือ
 - 2.1 ด้านสุขภาพร่างกาย กับด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ($r = 0.165$)
 - 2.2 ด้านสุขภาพร่างกาย กับด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ ($r = 0.156$)
 - 2.3 ด้านความสัมพันธ์กับบิดา กับด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ($r = 0.124$)
 - 2.4 ด้านความสัมพันธ์กับบิดา กับด้านความสัมพันธ์กับมารดา ($r = 0.119$)
 - 2.5 ด้านสุขภาพร่างกาย กับด้านความสัมพันธ์กับบิดา ($r = 0.115$)

- 2.6 ด้านความสัมพันธ์กับมารดา กับด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ($r = 0.111$)
- 2.7 ด้านความสัมพันธ์กับบิดา กับด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ ($r = 0.078$)
- 2.8 ด้านสุขภาพร่างกาย กับด้านความสัมพันธ์กับมารดา ($r = 0.058$)

ตาราง 15 แสดงค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างด้านความสามารถในการปรับตัว ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ความสัมพันธ์	BV	PH	FR	MR	TR	FRR
ความสามารถในการปรับตัว	1.00	0.517	0.132	0.097	0.191	0.289
ด้านสุขภาพร่างกาย (PH)		1.00				
ด้านความสัมพันธ์กับบิดา (FR)			1.00			
ด้านความสัมพันธ์กับมารดา (MR)				1.00		
ด้านความสัมพันธ์กับครู (TR)					1.00	
ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน (FRR)						1.00

จากตาราง 15 เมื่อวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างด้านความสามารถในการปรับตัว ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน โดยใช้สูตรค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันแล้ว ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางและต่ำ ดังนี้คือ

- ค่าความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง คือ ความสามารถในการปรับตัว กับด้านสุขภาพร่างกาย ($r = 0.517$)
- ค่าความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ คือ ความสามารถในการปรับตัว กับด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน ($r = 0.289$)
- ค่าความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ คือ
 - ความสามารถในการปรับตัว กับด้านความสัมพันธ์ครู-อาจารย์ ($r = 0.191$)
 - ความสามารถในการปรับตัว กับด้านความสัมพันธ์กับบิดา ($r = 0.132$)
- ค่าความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำมาก คือความสามารถในการปรับตัว กับด้านความสัมพันธ์กับมารดา ($r = 0.097$)

ตอนที่ 3 ระดับความสามารถในการปรับตัว

คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) ผู้วิจัยแสดงไว้ในตาราง 16

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา

ลำดับที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับความสามารถในการปรับตัว
1	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัด อยากจะตะโกนออกไปดัง ๆ	2.92	1.39	ปานกลาง
2	เวลาทำงานถ้าใครมาส่งเสียงดังข้าง ๆ ข้าพเจ้าจะทำอะไรไม่ได้	2.87	1.15	ปานกลาง
3	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองจะสนใจอะไรได้ไม่นาน	2.68	1.09	ปานกลาง
4	เมื่ออาจารย์ถามคำถามในห้องเรียน ถึงจะตอบได้ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าตอบ	2.63	1.33	ปานกลาง
5	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนตื่นตื้นง่าย	2.53	1.04	ปานกลาง
6	เมื่อข้าพเจ้านอนตอนกลางคืน ข้าพเจ้ามักนอนไม่ค่อยหลับ เพราะคิดอะไรต่าง ๆ นานา	2.35	1.58	น้อย
7	ข้าพเจ้ามีเรื่องกลุ้มใจอยู่เสมอ	2.34	1.05	น้อย
8	เวลาดีใจข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมาก และเวลาเสียใจก็รู้สึกเสียใจมาก	2.34	1.23	น้อย
9	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่ดีเลย	2.22	1.09	น้อย
10	ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจถ้าจะต้องตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง	2.11	0.90	น้อย
11	ข้าพเจ้าไม่ค่อยกล้าทำความรู้จักกับคนซึ่งไม่รู้จักมาก่อน	2.06	1.10	น้อย

ลำดับที่	ข้อความ	μ	σ	ระดับความสามารถ ในการปรับตัว
12	ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวอยู่เสมอว่า คุณพ่อ คุณแม่ หรือครูจะลงโทษ	2.05	1.03	น้อย
13	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองจะทำอะไรผิด อยู่เสมอ	2.05	1.09	น้อย
14	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนตกใจง่าย	2.02	1.44	น้อย
15	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัว โดยไม่รู้ว่าจะกลัวอะไร อยู่บ่อย ๆ	1.95	1.45	น้อย
16	ข้าพเจ้าบังคับตนเองไม่ค่อยได้	1.79	1.41	น้อย
17	ข้าพเจ้าไม่ค่อยชอบพูดเล่นเลย	1.46	0.79	น้อยที่สุด
18	ถ้ามีคนมาขัดใจหรือยั่วเพียงเล็กน้อย ข้าพเจ้า จะโกรธเองง่าย ๆ	1.44	1.01	น้อยที่สุด
19	ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจว่าคุณพ่อคุณแม่อาจจะ ไม่รัก	1.29	0.95	น้อยที่สุด
20	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อน ๆ ไม่ใคร่อยากจะเล่นกับ ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเล่นผิดกติกาบ่อย ๆ	1.26	0.63	น้อยที่สุด
รวม		2.12	0.56	น้อย

จากตาราง 16 พบว่า โดยรวม นักศึกษามีความสามารถในการปรับตัว อยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.12$) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ความสามารถในการปรับตัวในระดับปานกลาง ($\mu = 2.92 - 2.53$) เช่น บางเวลาข้าพเจ้ารู้สึกอีกอัด อยากจะตะโกนออกไปดัง ๆ , เวลาทำงานถ้าใครมาส่งเสียงดังข้าง ๆ ข้าพเจ้าจะทำอะไรไม่ได้ , ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองจะสนใจอะไรได้ไม่นาน , เมื่ออาจารย์ถามคำถามในห้องเรียน ถึงจะตอบได้ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าตอบ , ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนตื่นเต้นง่าย ความสามารถในการปรับตัวในระดับน้อย ($\mu = 2.35 - 1.79$) เช่น เมื่อข้าพเจ้า นอนตอนกลางคืน ข้าพเจ้ามักนอนไม่ค่อยหลับ

เพราะคิดอะไรต่าง ๆ นานา , ข้าพเจ้ามีเรื่องกลุ้มใจอยู่เสมอ , เวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมาก และเวลาเสียใจก็รู้สึกเสียใจมาก , บางครั้งข้าพเจ้า รู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่ดีเลย , ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจถ้าจะต้องตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง , ข้าพเจ้าไม่ค่อยกล้าทำความรู้จักกับคนซึ่งไม่รู้จักมาก่อน , ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวอยู่เสมอว่า คุณพ่อ คุณแม่ หรือ ครูจะลงโทษ , บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองจะทำอะไรผิดอยู่เสมอ , ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนตกใจง่าย , ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวโดยไม่รู้จากกลัวอะไรอยู่บ่อย ๆ , ข้าพเจ้าบังคับตนเองไม่ค่อยได้ความสามารถในการปรับตัวในระดับน้อย ($\mu = 1.46 - 1.26$) เช่น ข้าพเจ้าไม่ค่อยชอบพูดเล่นเลย , ถ้ามีคนมาขัดใจหรือขี้ขลาดเพียงเล็กน้อยข้าพเจ้าจะโกรธเอาง่าย ๆ , ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจว่าคุณพ่อคุณแม่อาจจะไม่รัก และข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อน ๆ ไม่ใคร่อยากจะเล่นกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเล่นผิดกติกาบ่อย ๆ

เมื่อพิจารณาการกระจายของข้อมูล พบว่า ถ้ามีคนมาขัดใจหรือขี้ขลาดเพียงเล็กน้อยข้าพเจ้าจะโกรธเอาง่าย ๆ มีการกระจายของข้อมูลมากที่สุด ($\sigma = 1.58$) และข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อน ๆ ไม่ใคร่อยากจะเล่นกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเล่นผิดกติกาบ่อย ๆ มีการกระจายของข้อมูลน้อยที่สุด ($\sigma = 0.63$)

บทที่ 5

การแปลผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านสังคม เศรษฐกิจ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น และพื้นฐานครอบครัวของนักศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ปีการศึกษา 2545 และพักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จำนวน 758 คน เป็นนักศึกษาชาย 206 คน เป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 552 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมี 3 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล จำแนกตาม เพศ ห้องพัก ชั้นปีที่ศึกษา สำนักวิชา สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา - มารดา อาชีพของบิดาและอาชีพของมารดา ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาส่วนตัวของมูนีย์ (Mooney Problem Check Lists) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 100 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพร่างกาย จำนวน 20 ข้อ ด้านความสัมพันธ์กับบิดา จำนวน 20 ข้อ ด้านความสัมพันธ์กับมารดา จำนวน 20 ข้อ ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ จำนวน 20 ข้อ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน จำนวน 20 ข้อ รวม 100 ข้อคำถาม ซึ่งมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.91 ตอนที่ 3 เป็นแบบวัดระดับความสามารถในการปรับตัว ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาส่วนตัวของมูนีย์ (Mooney Problem Check Lists) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.83

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาที่เป็นประชากร โดยมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น จำนวน 758 คน สามารถเก็บแบบสอบถามได้ จำนวน 733 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.70 จึงนับเป็นประชากรของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และทำการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5

การแปลผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านสังคม เศรษฐกิจ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น และพื้นฐานครอบครัวของนักศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ปีการศึกษา 2545 และพักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จำนวน 758 คน เป็นนักศึกษาชาย 206 คน เป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 552 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามมี 3 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล จำแนกตาม เพศ ห้องพัก ชั้นปีที่ศึกษา สำนักวิชา สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา - มารดา อาชีพของบิดาและอาชีพของมารดา ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาส่วนตัวของมูนีย์ (Mooney Problem Check Lists) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 100 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสุขภาพร่างกาย จำนวน 20 ข้อ ด้านความสัมพันธ์กับบิดา จำนวน 20 ข้อ ด้านความสำคัญกับมารดา จำนวน 20 ข้อ ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ จำนวน 20 ข้อ และด้านความสำคัญกับเพื่อน จำนวน 20 ข้อ รวม 100 ข้อคำถาม ซึ่งมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.91 ตอนที่ 3 เป็นแบบวัดระดับความสามารถในการปรับตัว ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสำรวจปัญหาส่วนตัวของมูนีย์ (Mooney Problem Check Lists) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.83

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักศึกษาที่เป็นประชากร โดยมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น จำนวน 758 คน สามารถเก็บแบบสอบถามได้ จำนวน 733 ชุด คิดเป็นร้อยละ 96.70 จึงนับเป็นประชากรของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง และทำการวิเคราะห์ข้อมูล

โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่าความสัมพันธ์ในแต่ละด้าน โดยหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) จำแนกเป็น เพศ ห้องพัก ชั้นปีที่ศึกษา สำนักวิชา สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา-มารดา อาชีพของบิดา และอาชีพของมารดา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลส่วนบุคคล ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

นักศึกษาที่เป็นประชากร เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่จะพักอาศัย ในอาคารหอพักนักศึกษาหญิง และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มากที่สุด รองลงมาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 น้อยที่สุด นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในสำนักวิชาการจัดการมากที่สุด รองลงมาศึกษาในสำนักวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ สำนักวิชาอุตสาหกรรมเกษตร และสำนักวิชาวิทยาศาสตร์ตามลำดับ สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา-มารดาอยู่ร่วมกันเป็นส่วนใหญ่ และการประกอบอาชีพของบิดา-มารดา ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ และเกษตรกร

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาในด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและด้านความสัมพันธ์กับครูอาจารย์ มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาในระดับมาก มีเพียงด้านเดียวที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาในระดับมากที่สุด คือ ด้านความสัมพันธ์กับมารดา

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ระหว่าง ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และ ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ถึง ค่อนข้างต่ำมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา

ความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ในด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และ ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ถึง ค่อนข้างต่ำมาก

ระดับความสามารถในการปรับตัว

นักศึกษาส่วนใหญ่ มีความสามารถในการปรับตัวอยู่ในระดับน้อย

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพัก นักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง รวมทั้งด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านสังคม เศรษฐกิจ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น และพื้นฐานครอบครัวของนักศึกษากับระดับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา สามารถนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. จากผลการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับมารดามีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาในระดับมากที่สุดแสดงถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ใกล้ชิดตามแบบฉบับของสังคมไทย ซึ่งผู้ปกครองที่มีความรักและห่วงใยบุตรหลานสูง โดยเฉพาะในกรณีที่บุตรหลานได้มีโอกาสไปศึกษาเล่าเรียนห่างไกลจากภูมิลำเนาเดิมของตนเอง ก็จะเพิ่มความห่วงใยสูงมากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะมารดาตามปกติจะมีความอาทรห่วงใยบุตรหลานสูงกว่าบิดา จึงทำให้การสอบถามติดตามการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ หรือการศึกษาเล่าเรียนของมารดาจะสูงกว่าบิดา จึงส่งผลให้เกิดอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับมารดา ซึ่ง Streeter and Franklin ได้กล่าวถึง การสนับสนุนทางสังคมในฐานที่เป็นความผูกพันลึกซึ้ง หมายถึงความผูกพันที่เป็นสายสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อบุคคลในครอบครัว ซึ่งสายสัมพันธ์หรือความผูกพันเหล่านี้ จะเป็นตัวชี้วัดถึงทรัพยากรทางสังคมที่มีศักยภาพเป็นแรงสนับสนุนทางสังคม แต่ในแง่ของการประเมินบุคคลหนึ่งว่า มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับผู้อื่นอย่างไร สายใยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลไม่จำเป็นต้องนำไปสู่การสนับสนุนทางสังคมเสมอไป ในบางกรณี ความพยายามที่จะจัดการสนับสนุนทางสังคมเป็นไปอย่างไม่เหมาะสม ผิดจังหวะ หรือเป็นการทำให้สถานการณ์เลวร้ายไปกว่าเดิม (Streeter and Franklin , 1992 , p 82) ดังนั้น หากมารดาที่มีความรักและห่วงใยในตัวบุตรหลานมากเกินไป ก็อาจส่งผลถึงการปรับตัว รวมทั้งการดูแลปกครองตนเองของนักศึกษาได้

2. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ได้แก่ ด้านสุขภาพร่างกาย ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์ และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน พบว่า มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำถึงค่อนข้างต่ำมากตามแนวคิดทฤษฎีจิตสังคม (Psychosocial Theory) ของ อิริสัน (Erikson , 1902 - 1994) ที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของแรงผลักดันภายนอก อันหมายถึง ครอบครัว(สมาชิกในครอบครัว) ในการวางพื้นฐานทางจิตใจให้บุคคลได้มีการปรับตัว และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมาตั้งแต่อยู่ในวัยทารก ทฤษฎีของอิริสัน จึงมีประโยชน์ในการช่วยอธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและบุคคลอื่น ๆ กับการปรับตัวของบุคคล

ในแต่ละวัย แนวคิดของอิริคสันยังแสดงให้เห็นว่า การที่พ่อ-แม่-ลูกมีปฏิสัมพันธ์กันไม่ดี ก็อาจจะนำไปสู่การขัดขวางความสามารถในการปรับตัว หรือการมีสุขภาพจิตที่ดีของเด็กได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, เพ็ญแข ประจณปัจจนีก, 2524)

นอกจากบ้านหรือครอบครัว ที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลถึงการปรับตัวของมนุษย์เราแล้ว โรงเรียนหรือสถานศึกษาก็เป็นสถานที่สำคัญรองลงมา อันประกอบด้วย สภาพแวดล้อม ครู-อาจารย์ เพื่อน ระเบียบวินัยและหลักสูตร สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการปรับตัวของนักศึกษา Kaplan กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครู-อาจารย์และนักศึกษา หากมีความสัมพันธ์ที่ดี ทำให้บรรยากาศในการเรียนเป็นกันเอง อบอุ่น ไม่เครียด การปรับตัวของนักศึกษาก็จะดีไปด้วย ซึ่งจะมีส่วนในการพัฒนาสุขภาพจิตและอารมณ์ทางสังคมของนักศึกษาได้มาก (Kaplan, 1959)

เพื่อนก็เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการปรับตัวของผู้เรียนอย่างมาก ในสหรัฐอเมริกา พ่อ แม่ ครู-อาจารย์ให้ความสำคัญและสนใจในบทบาทของเพื่อน ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ๆ ของนักศึกษาค่อนข้างสูง โดยอยู่บนพื้นฐานของความเชื่อของครู-อาจารย์ที่มีต่อศิษย์ของตนในแง่ที่ว่า ศิษย์คนใดสามารถเข้ากับเพื่อนฝูงได้ดีแล้วก็จะช่วยให้ลูกศิษย์มีสุขภาพจิตดี ประสบความสำเร็จในการศึกษาสูงด้วย (กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์, 2542) เช่นกันกับ กรอนลันด์ (Gronlund, 1959) กล่าวว่า นักศึกษาที่อยู่ร่วมกับเพื่อนได้ก็จะทำให้นักศึกษา รู้สึกอบอุ่น มั่นใจในตนเอง มีแนวโน้มสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขเพิ่มขึ้น และมีทัศนคติที่ดีต่อคนอื่นด้วย ขณะเดียวกันก็จะพัฒนาไปสู่วัยผู้ใหญ่ที่สุขภาพจิตดี และไม่มีปัญหาในด้านพฤติกรรมปรับตัวต่อไป

เด็กวัยรุ่นที่ชอบคบเพื่อนฝูง ชอบสังคม ชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ และมีความผูกพันกับบุคคลทั่วไป มักจะปรากฏว่า เป็นผู้ที่สามารถปรับตัวได้ดีกว่าเด็กวัยรุ่นที่วางตัวห่างเหินจากเพื่อน หรือไม่มีการคบเพื่อนเลย เด็กวัยรุ่นที่สามารถสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนฝูงได้ดี จะมีพัฒนาการทางด้านบุคลิกภาพดีตามมาด้วย ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาเป็นสิ่งสำคัญในการจะพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่แวดล้อมตัวนักศึกษา หากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทั้งหลายไปเป็นด้วยความไม่ราบรื่น นักศึกษาก็จะมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม กับบุคคลอื่น และสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ไม่ดีเท่าที่ควร

3. ระดับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษายู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กรณิการ์ ภูประเสริฐ (2542) ที่ศึกษาปัญหาทางพฤติกรรมและการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งปัญหาพฤติกรรมในระดับค่อนข้างมากในด้านการปรับตัว โดยมี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 89.39 ($\bar{X} = 89.39$) จากผลการศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยมีแนวคิดต่อผลการวิจัย

สอดคล้องกับแนวคิดด้านพัฒนาการในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่ชีวิตประสบกับความเปลี่ยนแปลงอย่างมากในเกือบจะทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการ เปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และสภาพแวดล้อม ดังที่มีนักจิตวิทยาหลาย ๆ ท่านเรียกวิกฤตแห่งการปรับตัวของช่วงวัยรุ่นว่าเป็น “วัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต” ซึ่งจะเป็นเด็กก็ไม่ใช่ จะเป็น ผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ก็ยังไม่ใช่อีก วัยรุ่นจะเกิดอารมณ์ของการผลักดันที่รุนแรงอันเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงในด้านร่างกาย มีพัฒนาการทางความคิด และการรับรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นมากขึ้น เช่น ในเรื่องบทบาทและสถานะของตนในสังคม แต่บางครั้งอาจเกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง เกิดความวิตกกังวลในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับตนเอง จึงทำให้เกิดปัญหาในการปรับตัว และส่งผลถึงปัญหาทางพฤติกรรมได้ในที่สุด

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เข้าอาศัยในหอพักตามนโยบายของมหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์หนึ่ง เพื่อเสริมสร้างทักษะทางด้านสังคมแก่นักศึกษา จากการฝึกการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างเป็นระบบระเบียบ นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงชั้นปีที่ 1 ทุกคนต้องเข้าพักอาศัยอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัย จึงต้องเรียนรู้การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมส่วนตัวของนักศึกษา ทำให้เกิดปัญหาปรับตัวเพื่อให้เข้ากับเพื่อนร่วมห้องพัก ปรับตัวให้เข้ากับกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของหอพัก และของมหาวิทยาลัย รวมทั้ง ต้องปรับตัวให้เข้ากับหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย ทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวล เกิดความสับสน และทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์บางพฤติกรรมตามมา จากสถิติการกระทำผิดระเบียบหอพักของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพัก ปีการศึกษา 2545 พบว่า มีนักศึกษาที่กระทำผิดระเบียบหอพัก คิดเป็นร้อยละ 37 (งานหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ,2545) ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนค่อนข้างมาก แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษาในระดับน้อยที่มีต่อกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของหอพัก โดยส่วนใหญ่ในการกระทำผิดระเบียบหอพักของนักศึกษา มักจะเป็นไปในลักษณะของการกลับเข้าหอพักหลังเวลา 22.00 น. การออกนอกหอพักโดยมิได้ขออนุญาต และการส่งเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัย ส่วนการกระทำผิดระเบียบหอพักในลักษณะการประกอบอาหารในห้องพัก การมีอุปกรณ์ เครื่องใช้ไฟฟ้าที่นอกเหนือจากการอนุญาตให้ใช้ในห้องพักจะมีเป็นส่วนน้อย

การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและอื่น ๆ ที่ค่อนข้างฉับพลัน ย่อมมีผลกระทบต่อภาวะจิตใจของบุคคลอย่างมาก จากผลการศึกษาปัญหาการปรับตัวของวัยรุ่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้ข้อเท็จจริงที่ตรงกันว่า ประมาณ 80-90 % ของกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุเกิน 14 ปีขึ้นไป มีแนวโน้มของบุคลิกภาพแปรปรวน อันแสดงออกทางพฤติกรรมการปรับตัวที่ผิด ๆ ซึ่งเบี่ยงเบนจาก

มาตรฐานอันดีงามของสังคม เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว ประพฤติตนเป็นอันธพาล ดิตยาเสพติด และกาม
วิปริต ซึ่งล้วนนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมายทั้งสิ้น (นิภา นิธยาชน, 2530) เพราะช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่คาบ
เกี่ยวกับการเป็นผู้ใหญ่ตอนต้นที่คนเราจะประสบกับความยุ่งยาก และวิกฤตของการปรับตัวมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถสรุปข้อคิดเห็นได้หลายประการ อันจะนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพ ทักษะชีวิต การปรับตัวในการอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมของนักศึกษาได้อย่างปกติสุข

1. จากการที่ผู้วิจัยได้รับผิชอบ ดูแล บริหารงานหอพักนักศึกษา ทำให้ทราบถึงปัญหาและมองเห็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หลายประการของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักของมหาวิทยาลัย จึงมีความตั้งใจที่จะหาแนวทางในการช่วยเหลือ เพื่อจัดปัญหาพฤติกรรมดังกล่าวได้ตรงตามเป้าประสงค์ ด้วยกระบวนการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา และแบบสอบถามค้นหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้ว น่าจะมีแนวทางในการช่วยเหลือแก้ไขปัญหาพฤติกรรมด้วยวิธีการอื่น ๆ อีกหลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์นักศึกษาโดยตรง การจัดกิจกรรมตามความสนใจของนักศึกษา โดยร่วมมือกับผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น เพื่อนนักศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้บริหาร เป็นต้น

2. จากผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบว่า มีปัจจัยหลายประการ ที่ส่งผลต่อการปรับตัวของนักศึกษา และส่งผลถึงพฤติกรรมของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นในด้านสภาพร่างกาย สติปัญญา ความคิด สังคม อารมณ์ ย่อมส่งผลซึ่งกันและกัน และมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาเป็นอย่างมาก การที่จะให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้การปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ดี จำเป็นต้องมีพื้นฐานทางพฤติกรรมปรับตัว และมีสุขภาพจิตที่ดี มีจิตใจที่เข้มแข็งในการที่จะเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในการดำเนินชีวิตในสถาบันการศึกษา ซึ่งนักศึกษจะต้องใช้ชีวิตอยู่ในสถานศึกษาก่อนข้างมากในช่วงวัยการศึกษาเล่าเรียน ควรให้การเอาใจใส่ ดูแล ให้ความสนใจ สอบถาม รับฟังปัญหา รวมทั้ง ช่วยส่งเสริมพัฒนาบรรยากาศของที่อยู่อาศัย ความปลอดภัย สิ่งอำนวยความสะดวกตามสมควร ห้องเรียน วิธีการสอนให้แก่ นักศึกษาได้อย่างเหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้

3. ปัจจัยหลายประการที่ค้นพบจากผลการวิจัย ที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยภายในที่เกิดจากตัวของนักศึกษา หรือปัจจัยภายนอกจากสังคม สภาพแวดล้อม ตลอดจนปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อพัฒนาการของนักศึกษาทั้งส่วนตัวและสังคม หากนักศึกษาไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง ก็ย่อมมีผลต่อการดำเนินชีวิตในสังคมต่อไป

การให้บริการแนะแนวให้คำปรึกษา ในการช่วยเหลือ ปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักศึกษา และสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่จะขัดขวางการเรียนรู้ของนักศึกษา เป็นการดำเนินการที่สามารถช่วยเหลือนักศึกษาอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง อันจะนำไปสู่การพัฒนานักศึกษาได้รู้จักและ

มีความเข้าใจตนเอง ตลอดจนสิ่งแวดล้อมเพื่อที่เขาจะสามารถนำตนเองได้ ปรับตัวได้อย่างมีความสุขและคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป

ด้วยผู้บริหารมหาวิทยาลัย มีบทบาทในการให้นโยบาย การวางแผน จัดดำเนินการ และประสานงานกับผู้รับผิดชอบระบบงานนักศึกษาโดยตรง ทั้งนี้ การจัดบริการแนะแนวให้คำปรึกษาเพื่อนักศึกษา จะประสบผลสำเร็จหรือไม่ เพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับความร่วมมือและให้การสนับสนุนของผู้บริหาร มีไม่น้อย

4. การทำวิจัยในครั้งนี้ อาจจะมีจุดบกพร่องบางจุด ในด้านการใช้เครื่องมือวัดที่ไม่ครอบคลุม และวัดได้ละเอียดในทุกด้านที่ควรจะเป็นประเด็นรายละเอียดมากขึ้น จึงควรมีการใช้เครื่องมือวัดที่มีความละเอียด ครอบคลุม สามารถวัดได้ในตัวแปรที่แยกย่อยในหลาย ๆ ประเด็น และรัดกุมมากขึ้น และอาจมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่พักอาศัยอยู่ในหอพักภายนอกมหาวิทยาลัย เพื่อสามารถจำแนกพฤติกรรมของนักศึกษา ในด้านการปกครองตนเอง การดำเนินชีวิตภายใต้ข้อบังคับและการดำเนินชีวิตภายใต้ความอิสระที่มีขอบเขต เพื่อผลประโยชน์โดยรวมของมหาวิทยาลัย ในการที่จะกำหนดนโยบายและแผนการพัฒนานักศึกษาในอนาคตที่มีคุณภาพต่อไปอย่างเป็นรูปธรรม

บรรณานุกรม

กนกทิพย์ พัฒนาพัวพันธ์. (2541). วิจัยการศึกษา. ภาควิชาการประเมินผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. สุขภาพจิตในโรงเรียน . มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
กรุงเทพฯ : 2542.

กฤษณา ศักดิ์ศรี. จิตวิทยาการศึกษา. คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร, กรุงเทพฯ : 2530.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, เพ็ญแข ประจันปัจจนึก. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิตและ
จริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, กรุงเทพฯ : 2524 (รายงานการวิจัย)

บุญส่ง นิลแก้ว. (2541). วิจัยการศึกษา. ภาควิชาการประเมินผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มนตรี แยมกลีกร . รูปแบบของหอพักนักศึกษา สำหรับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย. สำนักงานปลัด
ทบวงมหาวิทยาลัย , กรุงเทพฯ : 2542 (รายงานการวิจัย)

มานี ไชยธีรานุวัณศิริ . หอพักกับการพัฒนานิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา . สำนักงานปลัดทบวง
มหาวิทยาลัย , กรุงเทพฯ : 2543 (รายงานการวิจัย)

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์,
กรุงเทพฯ : 2525

วนิช บรรจงและคณะ. วิชาการศึกษา จิตวิทยาการศึกษา. วิทยาลัยครูนครปฐม. นครปฐม : 2515.

วันทนี วาสิกะสิน . ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์.

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ครั้งที่ 4 , ปทุมธานี : 2543.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา . การบริหารงานด้านหอพัก : นิสิตนักศึกษา หลักการ ปัญหา และ
แนวปฏิบัติ . โอเดียนสโตร์ , กรุงเทพฯ : 2525.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2 . พิมพ์ครั้งที่ 7 , มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : 2540.

สุรางค์ โส้วตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4 , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ฉบับปรับปรุงแก้ไข)
กรุงเทพฯ : 2541.

สำเนา ขจรศิลป์ . มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา : การพัฒนานักศึกษา . มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ,
กรุงเทพฯ : 2538.

Gronlund, N.E. **Sociometry in the Classroom** . New York : Haper, 1959.

White, David B. and Porterfield, William D. **Psychosocial Development in College in Student
Housing and Residential Life**. San Francisco : Jossey – Bass Publishers, 1993.

Streeter, Calvin L. and Cynthia Franklin. **“Defining and Measuring Social Support : Guidelines
for Social Work Practitioners”** , Research on Social Work Practice. 1992.

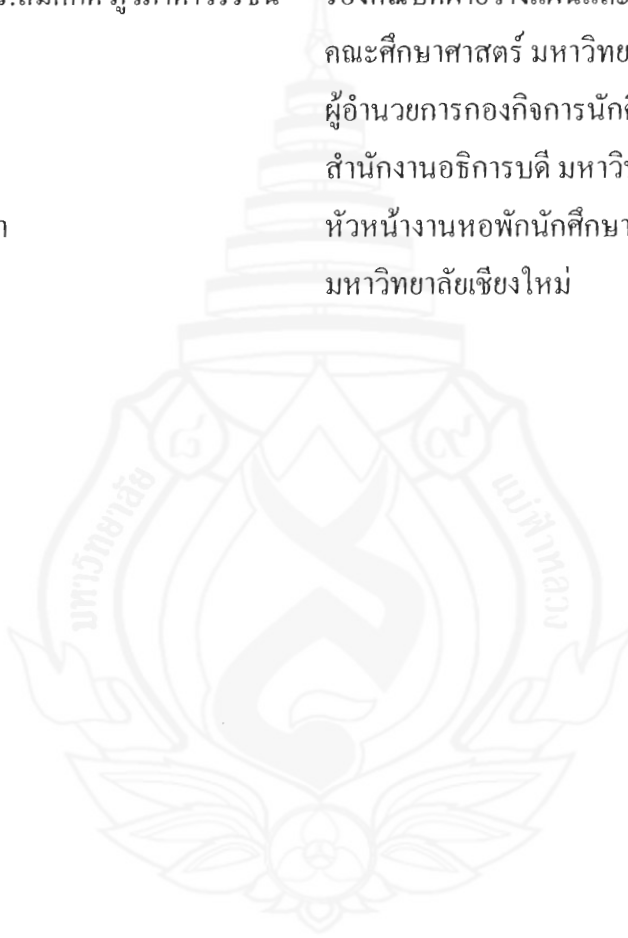
ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อรรถพ คุณพันธ์	ผู้อำนวยการสำนักทะเบียนและประมวลผล
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. รองศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ ภู่วิภาคารวรรณ	รองคณบดีฝ่ายวางแผนและวิจัย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. นางวันเพ็ญ บุญขึ้น	ผู้อำนวยการกองกิจการนักศึกษา
สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. นางสมศรี สุทธสุภา	หัวหน้างานหอพักนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา
ที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ เป็นการสำรวจข้อมูลในการวิจัยเพื่อพัฒนานักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
2. แบบสอบถามมี 2 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล
 - ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา
 - ตอนที่ 3 แบบวัดความสามารถในการปรับตัว

แบบสอบถาม

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษา
ที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในกรอบ ☐ และกรอกข้อความตามสภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับนักศึกษา
ลงในช่องว่าง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. ห้องพัก อาคาร ห้อง
3. กำลังศึกษาอยู่ชั้นปี ☐ ปีที่ 1 ☐ ปีที่ 2 ☐ ปีที่ 3 ☐ ปีที่ 4
4. สำนักวิชา ☐ เทคโนโลยีอุตสาหกรรม ☐ เทคโนโลยีสารสนเทศ
☐ วิทยาศาสตร์ ☐ การจัดการ
☐ ศิลปศาสตร์
5. สถานภาพการดำรงชีวิตของบิดา-มารดา
☐ อยู่ร่วมกัน ☐ แยกกันอยู่ ☐ หย่าร้าง
☐ บิดาเสียชีวิต ☐ มารดาเสียชีวิต ☐ เสียชีวิตทั้งคู่
6. อาชีพบิดา
☐ รับราชการ ☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ พนักงานองค์กรของรัฐ ☐ พนักงานบริษัทเอกชน
☐ ค้าขาย ☐ ธุรกิจส่วนตัว
☐ รับจ้าง ☐ เกษตรกรรม
☐ ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน) ☐ อื่น ๆ (ระบุ)

7. อาชีพมารดา

☐ รับราชการ	☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
☐ พนักงานองค์กรของรัฐ	☐ พนักงานบริษัทเอกชน
☐ ค้าขาย	☐ ธุรกิจส่วนตัว
☐ รับจ้าง	☐ เกษตรกรรม
☐ ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน) ☐ อื่น ๆ (ระบุ)	

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวของนักศึกษาที่พักอาศัยในหอพักนักศึกษา

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ ต้องการถามความรู้สึกนึกคิดทั่ว ๆ ไปของท่าน โดยจะมีข้อความให้อ่าน เพื่อพิจารณาว่าท่านมีลักษณะที่เหมือนกับข้อความนั้น ๆ หรือไม่ เพียงใด ดังนั้น จึงไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูก เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือแนวปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน ขอสำคัญขอให้ตอบแบบสอบถามให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ในการตอบแบบสอบถาม โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ต้องการเพียงช่องเดียว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้าพเจ้าขอช่วยเหลือบุคคลอื่น

ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

แบบสอบถาม ชุดที่ 2.1 ด้านสุขภาพร่างกาย

สุขภาพของท่านเป็นอย่างไรบ้าง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงบนช่องที่ตรงกับอาการของท่าน

1. ปวดศีรษะ

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

2. นอนไม่หลับ

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

3. เหนื่อยง่าย

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

4. เบื่ออาหาร

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

5. แสดงพฤติกรรมที่แปลกบางอย่างโดยไม่รู้สึกรู้ส แต่มาทราบภายหลังจากที่มีคนบอก

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

6. ปวดท้อง

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

7. ซัก หรือมีอาการเกร็งของกล้ามเนื้อ หรือการกระตุกของกล้ามเนื้อ

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

8. อาเจียน

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

9. เวียนศีรษะ

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

10. หอบหืดถึงขนาดต้องหยุดพักการเรียน

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

11. เป็นลม

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

12. คุณเฉียว ควบคุมอารมณ์ตนเองลำบาก

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

13. มีสิ่งจูงใจทำให้การเขียนหนังสือลำบาก

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

14. ไม่สามารถจะจำเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปได้

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

15. เมื่อตื่นตื่น กังวล จะรู้สึกหัวใจสั่น พุดเสียงสั่น

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

16. มีปัญหาเกี่ยวกับไคยีน (เช่น หูฟังไม่ชัด)

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

17. มีปัญหาในเรื่องการพูด (เช่น พูดติดอ่าง พูดไม่ชัด ฯลฯ)

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

18. มีปัญหาเรื่องสายตา

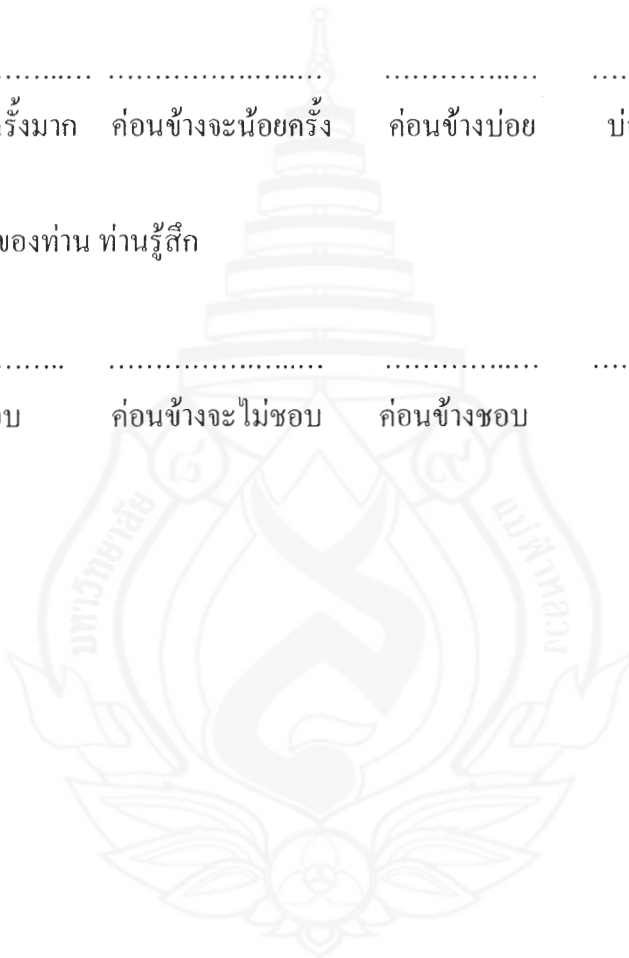
.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

19. มีปัญหาเรื่องน้ำหนักตัว

.....					
ไม่เคยเลย	น้อยครั้งมาก	ค่อนข้างจะน้อยครั้ง	ค่อนข้างบ่อย	บ่อยครั้ง	เป็นประจำ

20. ในเรื่องรูปร่างหน้าตาของท่าน ท่านรู้สึก

.....					
ไม่ชอบเลย	ไม่ชอบ	ค่อนข้างจะไม่ชอบ	ค่อนข้างชอบ	ชอบ	ชอบที่สุด

แบบสอบถามชุดที่ 2.2 ด้านความสัมพันธ์กับบิดา

1. พ่อตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

2. พ่อไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

3. ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับพ่อ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

4. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับพ่อเสมอ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่พ่อห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

6. ข้าพเจ้าเกรงกลัวพ่อมาก

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

7. พ่อไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

8. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ได้จากพ่อของข้าพเจ้า

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

9. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำกับพ่อเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

10. พ่อมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

11. พ่อของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

12. พ่อขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

13. พ่อขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

14. พ่อทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

15. ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่พ่อเลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

16. พ่อทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

17. พ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่บ้านเพราะไม่มีความสุข

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

18. พ่อมักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

19. พ่อไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของครอบครัวเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

20. พ่อไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

แบบสอบถามชุดที่ 2.3 ด้านความสัมพันธ์กับมารดา

1. แม่ตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

2. แม่ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

3. ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับแม่

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

4. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับแม่เสมอ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่แม่ห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

6. ข้าพเจ้าเกรงกลัวแม่่มาก

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

7. แม่ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

8. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากแม่ของข้าพเจ้า

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

9. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำกับแม่เลย

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

10. แม่มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

11. แม่ของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

12. แม่ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

13. แม่ขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

14. แม่ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

15. ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่แม่เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

16. แม่ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

17. แม่ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่บ้านเพราะไม่มีความสุข

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

18. แม่มีกหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

19. แม่ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของครอบครัวเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

20. แม่ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

แบบสอบถามชุดที่ 2.4 ด้านความสัมพันธ์กับครู

1. อาจารย์ดำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

2. อาจารย์ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

3. ข้าพเจ้าไม่ยอมกเษธิญหน้ากับอาจารย์

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

4. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับอาจารย์เสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

5. ข้าพเจ้ารู้สึกทว่าอาจารย์ห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

6. ข้าพเจ้าเกรงกลัวอาจารย์มาก

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

7. อาจารย์ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

8. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากอาจารย์ของข้าพเจ้า

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

9. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือขอคำแนะนำกับอาจารย์เลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

10. อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

11. อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

12. อาจารย์ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

13. อาจารย์ขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

14. อาจารย์ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

15. ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่อาจารย์เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

16. อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

17. อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากจะอยู่มหาวิทยาลัยเพราะไม่มีความสุข

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

18. อาจารย์มักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

19. อาจารย์ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของชั้นเรียนเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

20. อาจารย์ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

แบบสอบถามชุดที่ 2.5 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

1. เพื่อนคู่คำ คำหนิ ข้าพเจ้าเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

2. เพื่อนมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

3. เพื่อนไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

4. ข้าพเจ้าไม่ชอบเผชิญหน้ากับเพื่อน

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

5. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อนเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

6. เพื่อนไม่เคยช่วยเหลือข้าพเจ้าเลย

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

7. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากเพื่อนของข้าพเจ้า

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

8. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือขอคำแนะนำจากเพื่อนเลย

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

9. เพื่อนของข้าพเจ้าทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

10. เพื่อนของข้าพเจ้าขัดขวางการออกไปเที่ยวกับเพื่อนอื่น ๆ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

11. เพื่อนขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

12. เพื่อนขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

13. เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนอื่น ๆ เสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

14. เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

15. เพื่อนไม่เคยสนใจข้าพเจ้าเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

16. โดยปกติเพื่อน ๆ ไม่เคยเห็นด้วยกับความคิดของข้าพเจ้าเลย

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

17. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองเข้ากับเพื่อนไม่ได้

.....					
ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงไม่ถึงครึ่ง	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด

18. ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำร่วมกับเพื่อน ๆ

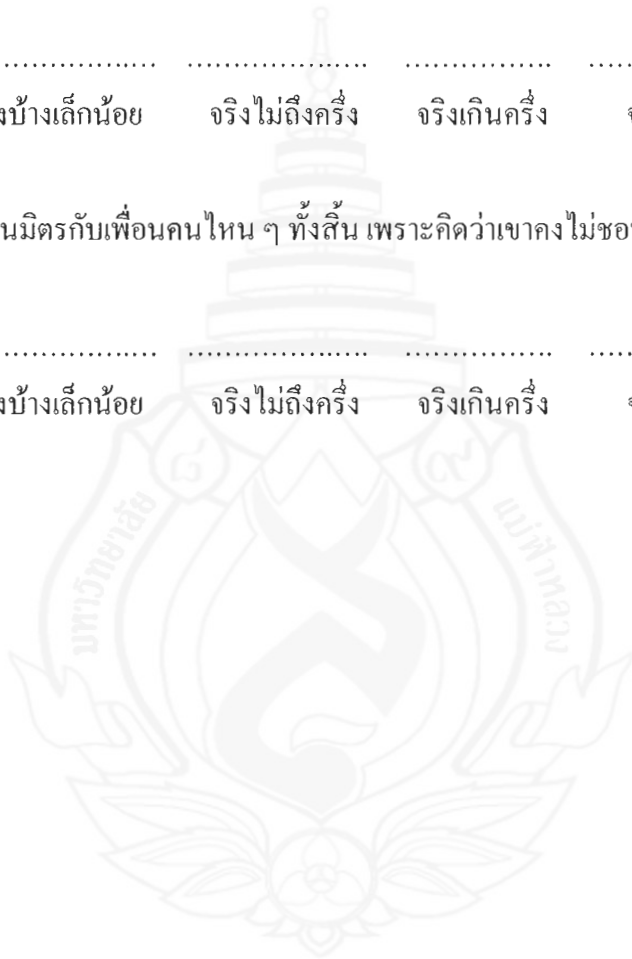
.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

19. ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกสนุกสนานในหมู่เพื่อนฝูงเลย

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

20. ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นมิตรกับเพื่อนคนไหน ๆ ทั้งสิ้น เพราะคิดว่าเขาคงไม่ชอบข้าพเจ้า

.....
 ไม่จริงเลย จริงบ้างเล็กน้อย จริงไม่ถึงครึ่ง จริงเกินครึ่ง จริง จริงที่สุด

ตอนที่ 3 แบบวัดความสามารถในการปรับตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด เพื่อประโยชน์ในการพัฒนานักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ลักษณะ / อาการ	ระดับความสามารถในการปรับตัว				
	ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเป็นคนตื่นเต้นง่าย					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณจะสนใจอะไรได้ไม่นาน					
3. เวลาทำงานถ้าใครมาส่งเสียงดังข้างๆ ข้าพเจ้าจะทำอะไรไม่ได้					
4. ข้าพเจ้ามีเรื่องกลุ้มใจอยู่เสมอ					
5. ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจถ้าจะต้องตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง					
6. ถ้ามีคนมาขัดใจหรือข่มขู่เพียงเล็กน้อย ข้าพเจ้าจะโกรธเอาง่ายๆ					
7. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจว่าคุณพ่อคุณแม่อาจจะไม่รัก					
8. เมื่ออาจารย์ถามคำถามในห้องเรียน ถึงจะตอบได้ ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าตอบ					
9. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัว โดยไม่รู้ว่ากลัวอะไรอยู่บ่อยๆ					
10. ข้าพเจ้าบังคับตนเองไม่ค่อยได้					
11. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนตกใจง่าย					
12. เวลาดีใจข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมาก และเวลาเสียใจ ก็รู้สึกเสียใจมาก					
13. ข้าพเจ้าไม่ค่อยกล้าทำความรู้จักกับคนซึ่งไม่รู้จักมาก่อน					

ลักษณะ / อาการ	ระดับความสามารถในการปรับตัว				
	ไม่จริงเลย	จริงบ้างเล็กน้อย	จริงเกินครึ่ง	จริง	จริงที่สุด
14. ข้าพเจ้าไม่ค่อยชอบพูดเล่นเลย					
15. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองจะทำอะไรผิดอยู่เสมอ					
16. ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวอยู่เสมอว่าคุณพ่อ คุณแม่ หรือครูจะลงโทษ					
17. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่ดีเลย					
18. เมื่อเข้านอนตอนกลางคืน ข้าพเจ้ามักนอนไม่ค่อยหลับ เพราะคิดอะไรต่าง ๆ นานา					
19. บางเวลาข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัด อยากจะตะโกนออกไปดัง ๆ					
20. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อน ๆ ไม่ใคร่อยากจะเล่นกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเล่นผิดกติกาบ่อย ๆ					

ภาคผนวก ค

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

แบบสอบถาม ชุดที่ 2.1 ด้านสุขภาพร่างกาย

ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1. ปวดศีรษะ	.9186
2. นอนไม่หลับ	.9169
3. เหนื่อยง่าย	.9183
4. เบื่ออาหาร	.9185
5. แสดงพฤติกรรมที่แปลกบางอย่างโดยไม่รู้สึกรู้ตัว แต่มาทราบภายหลังจากที่มีคนบอก	.9172
6. ปวดท้อง	.9178
7. ชัก หรือมีอาการเกร็งของกล้ามเนื้อ หรือการกระตุกของกล้ามเนื้อ	.9181
8. อาเจียน	.9161
9. เวียนศีรษะ	.9180
10. หอบหืดถึงขนาดต้องหยุดพักการเรียน	.9176
11. เป็นลม	.9174
12. ชุนเฉียว ควบคุมอารมณ์ตนเองลำบาก	.9175
13. มือสั่นจนทำให้การเขียนหนังสือลำบาก	.9167
14. ไม่สามารถจะจำเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปได้	.9161
15. เมื่อตื่นตื่น กังวล จะรู้สึกหัวใจสั่น พุดเสียงสั่น	.9168
16. มีปัญหาเกี่ยวกับไคยีน (เช่น หูฟังไม่ชัด)	.9171
17. มีปัญหาในเรื่องการพุด (เช่น พุดติดอ่าง พุดไม่ชัด ฯลฯ)	.9164
18. มีปัญหาเรื่องสายตา	.9179

ข้อความ

ค่าความเชื่อมั่น

19. มีปัญหาเรื่องน้ำหนักตัว	.9237
20. ในเรื่องรูปร่างหน้าตาของท่าน ท่านรู้สึก	.9195

แบบสอบถาม ชุดที่ 2.2 ด้านความสัมพันธ์กับบิดา

ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1. พ่อตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ	.9166
2. พ่อไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	.9163
3. ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับพ่อ	.9151
4. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับพ่อเสมอ	.9164
5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการห่างเหินไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า	.9162
6. ข้าพเจ้าเกรงกลัวพ่อมาก	.9160
7. พ่อไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย	.9169
8. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากพ่อของข้าพเจ้า	.9179
9. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำกับพ่อเลย	.9177
10. พ่อมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	.9166
11. พ่อของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง	.9173
12. พ่อขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ	.9164
13. พ่อขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	.9165
14. พ่อทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร	.9161
15. ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่พ่อเลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ	.9156
16. พ่อทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	.9166
17. พ่อทำให้ข้าพเจ้าไม่ยอมกลับบ้านเพราะไม่มีความสุข	.9156
18. พ่อมักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ	.9159
19. พ่อไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของครอบครัวเลย	.9159
20. พ่อไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย	.9170

แบบสอบถาม ชุดที่ 2.3 ด้านความสัมพันธ์กับมารดา

ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1. แม่ตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ	.9150
2. แม่ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	.9157
3. ข้าพเจ้าไม่ยอมเปิดเผยหน้ากับแม่	.9156
4. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับแม่เสมอ	.9159
5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าแม่ห่างเหิน ไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า	.9164
6. ข้าพเจ้าเกรงกลัวแม่มาก	.9158
7. แม่ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย	.9176
8. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากแม่ของข้าพเจ้า	.9154
9. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำกับแม่เลย	.9186
10. แม่มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	.9158
11. แม่ของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง	.9163
12. แม่ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ	.9174
13. แม่ขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	.9169
14. แม่ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร	.9171
15. ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่แม่เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ	.9168
16. แม่ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	.9174
17. แม่ทำให้ข้าพเจ้าไม่ยอมกลับบ้านเพราะไม่มีความสุข	.9157
18. แม่มักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ	.9169
19. แม่ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของครอบครัวเลย	.9175
20. แม่ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย	.9166

แบบสอบถาม ชุดที่ 2.4 ด้านความสัมพันธ์กับครู-อาจารย์

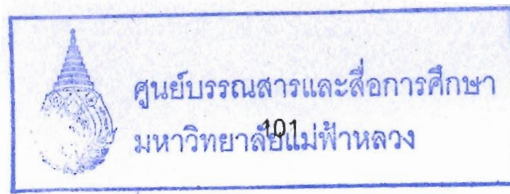
ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1. อาจารย์ตำหนิหรือทำโทษข้าพเจ้าบ่อย ๆ	.9160
2. อาจารย์ไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	.9158
3. ข้าพเจ้าไม่ยอมเผชิญหน้ากับอาจารย์	.9171
4. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับอาจารย์เสมอ	.9158
5. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณครูห่างเหิน ไม่เป็นกันเองกับข้าพเจ้า	.9174
6. ข้าพเจ้าเกรงกลัวอาจารย์มาก	.9180
7. อาจารย์ไม่สนใจการศึกษาของข้าพเจ้าเลย	.9175
8. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ดีจากอาจารย์ของข้าพเจ้า	.9164
9. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือ หรือขอคำแนะนำกับอาจารย์เลย	.9177
10. อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	.9167
11. อาจารย์มักทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนฝูง	.9173
12. อาจารย์ขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ	.9164
13. อาจารย์ขัดขวางไม่ยอมให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	.9168
14. อาจารย์ทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร	.9175
15. ข้าพเจ้าไม่เคยให้ความร่วมมือแก่อาจารย์เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ	.9172
16. อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	.9173
17. อาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากจะอยู่มหาวิทยาลัยเพราะไม่มีความสุข	.9173
18. อาจารย์มักหาเรื่องจับผิดข้าพเจ้าเสมอ	.9166
19. อาจารย์ไม่เคยมองเห็นข้าพเจ้าเป็นสมาชิกสำคัญของชั้นเรียนเลย	.9175
20. อาจารย์ไม่เอาใจใส่ข้าพเจ้าเลย	.9179

แบบสอบถาม ชุดที่ 2.5 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน

ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1. เพื่อนด่า ตำหนิ ข้าพเจ้าเสมอ	.9172
2. เพื่อนมักทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจอยู่เสมอ	.9169
3. เพื่อนไม่ยุติธรรมต่อข้าพเจ้า	.9166
4. ข้าพเจ้าไม่ยากแค้นยากลำบากกับเพื่อน	.9172
5. ข้าพเจ้ามีเรื่องขัดแย้งกับเพื่อนเสมอ	.9162
6. เพื่อนไม่เคยช่วยเหลือข้าพเจ้าเลย	.9169
7. ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ได้จากเพื่อนของข้าพเจ้า	.9160
8. ข้าพเจ้าไม่เคยนำเรื่องไปปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำจากเพื่อนเลย	.9178
9. เพื่อนของข้าพเจ้าทำให้การเรียนของข้าพเจ้าไม่ได้ผลเท่าที่ควร	.9498
10. เพื่อนของข้าพเจ้าขัดขวางการออกไปเที่ยวกับเพื่อนอื่น ๆ	.9171
11. เพื่อนขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าทำอะไร ๆ ตามใจชอบ	.9172
12. เพื่อนขัดขวางข้าพเจ้าในการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ	.9177
13. เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าอับอายเพื่อนอื่น ๆ เสมอ	.9166
14. เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าหมดกำลังใจเสมอ	.9162
15. เพื่อนไม่เคยสนใจข้าพเจ้าเลย	.9169
16. โดยปกติเพื่อน ๆ ไม่เคยเห็นด้วยกับความคิดของข้าพเจ้าเลย	.9170
17. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ตนเองเข้ากับเพื่อนไม่ได้	.9179
18. ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำร่วมกับเพื่อน ๆ	.9168
19. ข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกสนุกสนานในหมู่เพื่อนฝูงเลย	.9169
20. ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นมิตรกับเพื่อนคนไหน ๆ ทั้งสิ้น เพราะคิดว่าเขาคงไม่ชอบข้าพเจ้า	.9166
	.9170

แบบสอบถาม ชุดที่ 3 แบบวัดความสามารถในการปรับตัว

ข้อความ	ค่าความเชื่อมั่น
1. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเป็นคนตื่นตัวง่าย	.9165
2. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณจะสนใจอะไรได้ไม่นาน	.9161
3. เวลาทำงานถ้าใครมาส่งเสียงดังข้างๆ ข้าพเจ้าจะทำอะไรไม่ได้	.9162
4. ข้าพเจ้ามีเรื่องก่อกวนใจอยู่เสมอ	.9173
5. ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจถ้าจะต้องตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง	.9167
6. ถ้ามีคนมาขัดใจหรือยั่วเพียงเล็กน้อย ข้าพเจ้าจะโกรธตัวเอง ๆ	.9166
7. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจว่าคุณพ่อคุณแม่อาจจะไม่รัก	.9167
8. เมื่ออาจารย์ถามคำถามในห้องเรียน ถึงจะตอบได้ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าตอบ	.9177
9. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัว โดยไม่รู้ว่ากลัวอะไรอยู่บ่อย ๆ	.9153
10. ข้าพเจ้าบังคับตนเองไม่ค่อยได้	.9170
11. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเป็นคนตกใจง่าย	.9161
12. เวลาตั้งใจข้าพเจ้ารู้สึกดีใจมาก และเวลาเสียใจ ก็รู้สึกเสียใจมาก	.9171
13. ข้าพเจ้าไม่ค่อยกล้าทำความรู้จักกับคนซึ่งไม่รู้จักมาก่อน	.9192
14. ข้าพเจ้าไม่ค่อยชอบพูดเล่นเลย	.9167
15. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกตัวเองจะทำอะไรผิดอยู่เสมอ	.9168
16. ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวอยู่เสมอว่าคุณพ่อ คุณแม่หรือครูจะลงโทษ	.9171
17. บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่ดีเลย	.9166
18. เมื่อเข้าเรียนตอนกลางวัน มักนอนไม่ค่อยหลับ เพราะคิดอะไรต่าง ๆ นานา	.9168
19. บางเวลาข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัด อยากจะตะโกนออกไปดัง ๆ	.9167
20. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเพื่อน ๆ ไม่ใคร่อยากจะเล่นกับข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้า เล่นผิดกติกาบ่อย ๆ	.9169
รวมทั้งฉบับ	0.91

ประวัติผู้เขียน

พ.ศ. 2537	ปริญญาตรีครุศาสตรบัณฑิต เอกจิตวิทยาการแนะแนวและ การศึกษานอกระบบ	สถาบันราชภัฏเชียงใหม่
พ.ศ. 2538	อาจารย์ผู้สอน	โรงเรียนไชยโรจน์วิทยา
พ.ศ. 2539	ฝ่ายพัฒนานุเคราะห์ (Trainer)	House Hold System Co.,Ltd.
พ.ศ. 2539-2543	อาจารย์ผู้สอน	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
พ.ศ. 2543	ปริญญาโทศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและ การแนะแนว	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
พ.ศ. 2543-ปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่บริหาร ส่วนพัฒนานักศึกษา	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง